

ALCSÚTI KÁPOLNAESTEK

„Sajnos már nincsen velünk” CSEH TAMÁS EMLÉKEST

Az eredetileg Közép- és Kelet-Európa népeinek zenéjét játszó Vodku zenekar háromfős formációja lépett fel a Kápolnaestek június 30-i előadásán, az arborétum kápolnában. A „Vodku fiai” célja, hogy megőrizzék és életben tartsák a 2009-ben elhunyt Cseh Tamás dalainak üzenetét és hangulatát. 2010 óta számos budapesti helyszínen, tucatnyi vidéki városban valamint a külföldi magyar közösségek előtt is bemutatták folyamatosan változó, bővülő műsorukat.

1970-ben egy rendszerető rajztanár és egy olasz-magyar szakot végzett fiatal író találkozott: Cseh Tamás és Bereményi Géza. Egy legendás albréletben belső készítésre születtek meg az első közös dalok, amelyek később színpadra kerültek. A dalok kultúrtörténetileg, szociológiailag pontos képet adnak a Kádárkorszak társadalmának belső vívódásairól. Életérzést, hangulatot, gondokat, lázadást megénekelve elmondják mindazt, amit akkor nyíltan nem lehetett. Az üzenet a sorok között mindig a fennálló politikai rend megkérdőjelezése. A későbbi, a rendszerváltás utáni Cseh Tamás dal zenéje, szövege és őszinte, mélyről jövő előadása is egy olyan különös minőségű valóságot mutat be, amelyet jól ismerünk. A dalok mindig rólunk szólnak, nemcsak életszagúak, de maguk az élet. Cseh Tamás olyan rajztanár, aki hangokkal fest. Hiszi, hogy a dal a fontos és nem ő. Egy-szál gitáros, „szemben a világgal” előadó, aki megteremtette a „csehtamáság” műfaját, akit nagyon szerettünk-szeretünk. Itt is, most is. Hála a Vodku Fiai együttesnek, hogy eredeti stílusra törekvő, érzelmeiket átadó és gerjesztő, nagyon élvezhető előadásban elhozta közénk.

„Úgy szeretném meghálálni” MÉSZÁROS JÁNOS ELEK KONCERTJE

A 2002. évi Simándi József énekverseny

különdíjasa tíz évvel később megnyerte a „Csillag születik” televíziós tehetségkutatót, és még ugyanabban az évben a Szenes Iván díjat is megkapta. Igazi sztár lett, hazai és külföldi színpadokra kap felkérést, emberként azonban megmaradt an-

nak, aki volt: hitben élő, a földet és a hazát tisztelő, jó magyarnak.

A forró júliusi délutánból a hűs nővénykert fenséges kápolnájába invitált a FATEV Polgári Egyesület meghívója.

folytatás a 2. oldalon

folytatás az 1. oldalról

Országos híri előadóval és művészeti egyesületbe tömörült alkotókkal ígértek tartalmas kikapcsolódást. Az Alcsúti Kápolnaestek vendégei várakozással gyülekeztek a kezdésre zsúfolásig megteltem templomban. A falak mentén húzódó paravánokon a Színnel-Lélelkel művészeti csoport tagjainak képzőművészeti alkotásai: festmények, szobrok, fotók és versek is. A zenei előadás fellépője a helyiek büszkesége, a közönség körében rendkívül népszerű énekes, Mészáros János Elek. A zenei sokoldalúságáról ismert tenorista ezúttal arra vállalkozott, hogy kedves szerzője-szövegírója dallamainak szárnyára emeli közönségét. A felhangzó ismert slágerek (Hosszú az a nap, Szervusztok régi barátok, Mond miért szeretsz te mást stb.) a sajátos „Jánosos” előadásban szellemi és lelki húrokat egyaránt megpendítettek. Szenes Iván személyisége betöltötte az alcsúti kápolnát, vala-

telet. Olyan alázattal adja ki magából a hangot, amire csak az képes, aki tudja: a dicsőség soha nem az emberé. A Teremtőt illeti a hála, aki engedi, hogy tegyünk helyette jó dolgokat.

„Jóság síró vágya” KUBIKANNAÖNÁLLÓ ESTJE

Kubik Anna Jászai díjas, Érdemes művész, Kossuth díjas színművész, akinek pályája Székesfehérvárról indult, itt járt gimnáziumba, innen vett részt 1977-ben a „Ki mit tud?”-on. Azon színészek közé tartozik, akik az igényes szerepfarmálással, a mély jellemábrázoló színpadi játékkal szerezték nevet maguknak. Önálló estjein azért mond kedves költőitől verseket, mert tudja, hogy az emberek szomjúhozzák a szépséget, az igazságot. A tíz legszebb magyar szónak az alábbiakat tartja: gránátalma, tejkaramella, viola,

gyöngédség, méz, bűbáj, bizalom, mama-illat, álom, gyöngyvirág.

Egyszerű természetességgel, cseppet sem színésznősen lépett be 2013. augusztus 11-én az alcsúti arborétum kápolnájába. Ha volt is benne némi színpadra lépést megelőző feszültség, nem mutatta. Önmagán kívül is figyelni tudott minden másra, fellépő-társra, kiállítóra, kamerásra. A mikrofon előtt azonban igazi színésznővé vált, ezerarcú művészként mesélt életútjáról, versekkel idézte a magyar tájat, az embereket, a történelmet. Őszinte hitvallás, a létezés felelőssége, elgondolkodtató sorskérdések kerültek felszínre kortárs költőink szellemiségét élénk táró szavalaiból. Kedves mosoly, finomhalk szó, méléző, kérdő vagy pajkos tekintet, szilárd-kemény arc, hangos-erős mondat, gyengédség és dinamizmus, minden gesztus úgy áradt ki belőle, hogy hittünk neki. Kubik Anna hiteles előadó. Szerepeiben is olyan, mint az életben: a lényeg és az igaz sugárzik belőle. „Én is csak egy kis pont vagyok a világegyetemben, az történik velem, amit a Jóisten akar...” – mondja komolyan. Köszönjük, hogy most élvezérelte ide hozzánk. Önálló estjén lehetőséget adott egy helyi fellépőnek, hogy a versek áradatát énekszóval megszakítsa. Így szállhatott népdal-szárnyon Keindl Marietta alcsútdobozi tanítószakas egyetemista csengő hangja, hogy bizonyítsa: a falvak népének zenéjén át ma is eljut a fiatalokhoz a múlt, a hagyományok szava. Ezzel lett kerek az Alcsúti Kápolnaestek idei utolsó alkalma.

TÓTH ERIKA

Dzsekiben és esernyővel léptem ki az ajtón azon a május végi napon, amikor a Puskás busz utasaként, az Anna Klubbal kirándulásra indultunk. Előzőleg jól meghánytuk-vetettük a kérdést: hol nem jártak még együtt nyugdíjasaink, mi az a helyszín, amit elbír a könnyen fáradó láb. Minden szempontot összevetve, Ópusztaszerre esett a választás. Aztán elindult a szervezés. Az utazás és a program előkészítését a kezembe adták, az utasok verbuválását Horváth Laciék vállalták. Levelezés, telefonok és mint a kés a vajban, minden ment simán. Helyből is megtelt volna a létszám, de olyan jó volt hívni a felcsúti nyugdíjasokat, erősödik a két klub kapcsolata, s vannak rokoni, baráti szálak. Az út oda, gyorsan eltelt. Élénk beszéd – bőven akadt téma –, nevetések, meg sem álltunk. (Így esett, hogy a nemzeti parkban elsőként, „azt a bizonyos helyet” kerestük-látogattuk.) Elmondhatom, hogy az ópusztaszeri Emlékpark „filingje” (az ér-

zés, mely a környezetből árad) rögtön megfogja az embert. A hullámzó talajszintek (üde kis dombok, füves tisztások) és a magyar őstörténetet idéző épített látványosságok hatására tényleg az ország lélektani közepén érezheted magad. Magyarország lelke táruul itt fel előtted. Ezt a helyet őseink még „Szeri”-nek nevezték, ahol Árpád vezér és nemesei elrendezték az ország dolgát: tisztázva az együttélés szabályait, a szokásokat, a jogokat, a szolgálat és igazságtétel kérdéseit. A 12. században egy bencés monostor épült fel itt, majd a mezővárossá fejlődő település egészen a török korig virágzott. A török alatti hódoltság és az utána következő századok tették Pusztá-Szerré a helységet. A millennium idején Szer ismét a figyelem középpontjába került: az 1896. évi VIII. törvénycikk rendelkezik arról, hogy "Pusztaszeren emlékmű állítassék a honalapítás ezredik évfordulójára". Már ekkor megfogalmazódott a nemzeti emlékhely kialakításának gondolata is, azonban a huszadik század történelmi viharai késleltették a megvalósulást. Végül 1978-ban megkezdődött a délföldi táj paraszti kultúráját bemutató skanzen felépítése, majd 1995-ben nyílt

meg az Emlékpark legfőbb látványosság, a Feszty-körkép. „A magyarok bejövetele” című monumentális panorámafestmény a millenniumi ünnepekre készült el, megjárta a londoni világkiállítást, túlélte a két világháborút, ma pedig az emlékpark Rotundájában látható. „A maga nemében egyedülálló, monumentális alkotás a romantika szemüvegén keresztül mutatja be a magyarok bejövetelét a Kárpát-medencébe, hat egymáshoz kapcsolt jelenetben. A panorámakép műfaj lényege, hogy a néző egy kör alakú épület közepén lévő pódiumról egy körbefutó festett képet lát, mely előtt műterepet alakítanak ki. A kettőt úgy hangolják össze, hogy azt érezzük, valóságos tájba csöppentünk.” – olvashatjuk az Emlékparkról szóló ismertetőben. És tényleg így van! A látványhoz és a témához hűen felcsendülő hangok: a lópaták dobogása, a férfiak kurjongatása, az asszonyiskolya a festmény szerint éppen megérkező honfoglaló sereget elevenítik meg. A madárfütty, az ág-reccsenés, a forráscsobogás a befogadó földet teszik élővé. Pusztán érzékserveinkre hagyatkozva a korabeli történekek igazi részesének érezhetjük magunkat. Feszty Árpád körképe racionálisabb tí-

pusú felfogásban is egyedülálló: lenyűgöző az alkotók által belefektetett gondolatok, érzelmek gazdagsága, a megvalósítás hatalmas munkája. Bizony nekünk is nehéz volt megfogalmazni a benyomásokat, mondhatni „szájtátva” töltöttük el a Rotundában engedélyezett fél órát. Nem hiszem, hogy túlzás azt mondani: a Feszty-körkép bennünk maradt egy életre. Tény, hogy ezt az élményt emlegettük hetek múlva itthon, házi sütemény mellett, a klub névadója tiszteletére tartott ünnepségen is. De a kirándulásra visszakanyarodva, további tartalmakkal telt el a nap: az emlékpark egyéb helyszíneit fogattal, kisvonattal vagy gyalogosan jártuk be. A skanzen, a nomád park, a jurták őrzik múltunkat és felidézik mindazt a kultúrát, amelyre ráépül mai világunk. A már említett dimbes-dombos környezetben felszabadultan játszó iskolás csoportok ottléte pedig különösen megnyugtató, mert ha a múltat élményszinten magába szívja a „jövő”, akkor a magyarokkal nagy baj nem lehet. Remélem még legalább ezer évig, sőt tovább, csak a Teremtő tudja meddig...

TÓTH ERIKA

„Öröm a földön nemesebb
Nem is tudom, mi más lehet,
Mint amit az ének szerez:
Az ékességes, zengzetes.”
Luther Márton
1483 – 1546 között élt vallásalapító

TOBORZÓ

Az Alcsútdobozi Echo kamarakórus új tagokat keres. Ha szeretsz énekelni és szeretnél egy jó közösséghez tartozni, akkor csatlakozz hozzánk. Zenei előképzettség nem feltétel.

A kórus minden kedden 17:30 – 19:30 óráig próbál az Alcsútdobozi József Nádor Általános Iskola könyvtárában. (8087 Alcsútdoboz, Szabadság u. 105.)

Az énekkar által eddig megtanult és előadott művek felerészben egyházi, felerészben világi kórusművek, amelyek egy részéhez hangszeres kíséret is tartozik.

Hagyománnyá vált, hogy az Alcsútdobozi Echo két évente baráti kórustalálkozóra invitálja a környékbeli énekkarokat az arborétum kápolnájába és részt vesz más kórusok hasonló rendezvényein.

Ha érdekel a kórus, de nem vagy teljesen biztos magadban és többet szeretnél megtudni, akkor hívd a 06 20/535 0131 telefonszámot, vagy látogass el a következő kóruspróbára.

Üdvözlettel:

KISS FERENC karnagy

„Gálakórus” lett az Alcsútdobozi Echo

Az Alcsútdobozi Echo Kamarakórus a KÓTA (Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége) szervezésében, Borbély Józsefné nyugdíjas zenepedagógus, karnagy vezetésével két alkalommal minősült: 2004-ben ezüst, 2008-ban arany fokozatot megszerezve. Az idei esztendőtől – az énekkarba a megalakulás óta énekesként majd segédkarnagyként bekapcsolódó – Kiss Ferenc okleveles kántor vette át a kórus vezetését. Már az éves munkaterv összeállításánál felmerült a

minősítés megújításának szándéka, majd a KÓTA-val egyeztetve, 2013. június 23-ára lett kitűzve a hangverseny. Az Alcsútdobozi Echo fennállása óta tudatosan törekedett arra, hogy jó kapcsolat alakítson ki más énekkarokkal, ezért is szervezett két évente rendszeresen kórustalálkozókat. Egyik ilyen baráti kórusal, a Zirci Városi Vegyeskarral több fellépés élménye fűzi össze az Echo-t, így rájuk esett a választás: az Alcsúti Arborétum kitűnő

folytatás a 4. oldalon

folytatás az 3. oldalról

akusztikájú Kápolnájában közös minősítésre kerüljön sor, mely költséghatékony és gazdagabb zenei programot is jelent. Miután a technikai feltételekről megtörtént az egyeztetés, elkezdődött a szakmai munka. A KÓTA követelményrendszerének figyelembevételével az Alcsútdobozi Echo 30 perces minősítő műsor előadására kezdte meg a felkészülést. A más-kor heti rendszerességgel megtartott kóruspróbák megszorodtak és időben is megnyúltak, hogy minden szólam ki tudja dolgozni a nehezebb részleteket is. A választott művek közül több műben is öt szólamnak kellett megszólalnia, így az összeszokott szólamoknak (szoprán, tenor, alt, basszus) is kihívást jelentettek a változtatások. Az év első felében a kórus által elvállalt fellépések is ritkultak, annak érdekében, hogy a legtöbb energiát a minősítő felkészülésre lehessen szentelni. Kitartó munka folyt a siker érdekében. A KÓTA kijelölte a szakmai értékelést vég-

ző zsűrit: Dr. Döbrössy János karnagy, tanszékvezető valamint Somogyváry Ákos és Réger Mónika karnagy, zenetanár személyében. Az Alcsútdobozi Echo Kamarakórus minősítő műsora első részében megszólaló kórusművekben a TEREMLTETT VILÁGOT, s benne az embert mutatják be a zeneszerzők (Brams, Marrenzio, Farkas). Az embert, aki megéli a napok és évszakok változását, a napkel-tétől a csillagos éjig, Acsendragyogását, a fergeteg tombolását, a rövidre szabott örömeiket, a reményt, a testi-lelki magányt – míg eljut a FOHÁSZIG: „Uram tehozzád száll imám” (Árokháty), „En Is-tenem adjál szállást” (Kodály). 2011. januárjában nagy öröm érte az Echo kórust. Andorka Péter fiatal zeneszerző Alcsútdoboz mindenkorai énekeseinek ajánlott egy Missa Brevist, Alcsútdobozi Mise címmel. Ajánlásában és a partitúrában az Echo kórus is megnevezett. Az ősbemutató 2011. Húsvét hétfőn hangzott fel, kamarazenekar közreműködésével Alcsút-

dobozon, a Jézus Szíve templomban. Azóta a kórus szereplései során előadta a zirci bazilikában és a Nemzeti Galéria kupolatermében is. Ezúttal, az Echo minősítő hangversenyén műsorra tűzve, harmadszor is ima, könyörgés hagyta el az énekesek száját: Kyrie, Gloria, Sanctus, Agnus Dei. A műben szólisták és zenei kísé- rők is közreműködtek. A közönségre nagy hatással volt az előadás és a zsűri íté-lete is elismerően szólt. Az Alcsútdobozi Echo Kamarakórus produkciójával előbbre lépett: a „gálakórus” minősítési kategóriát szerezte meg. Az énekkar életében jelentős esemény volt a minősítő hangverseny. A komoly kihívással járó cél elérése érdekében, még szorosabb lett a kapcsolat a csoport tagjai között. A fel- készülés során voltak nehézségek, ame-lyet csak az éneklés szeretete és a zene- művészet iránti tisztelet segítségével le- lehetett feloldani. A minősülés szakmailag és emberileg is fejlődést hozott az énekkar számára.

TÓTH ERIKA

ISZTRIA KINCSEI

Öt napos kirándulás a FATEV Egyesülettel

A magyar és a horvát történelem szoros összefonódása akkor kezdődött, amikor Szent László király hűgát, Ilonát, Zvojnimir horvát király feleségül vette. 1089-ben Zvojnimir meggyilkolták és a gyermektelen, veszélybe került Ilona bátyjától kért segítséget, felajánlva neki a horvát koronát. László el is indult és a helyenkénti ellenállást legyőzve, hatalma alá vonta Horvátország északi részét, de tovább nem vonult. Utóda, Könyves Kálmán azonban sorra meghódította a tengerpart velencei fennhatóság alatt álló városait és 1102-ben Biogradban horvát királlyá koronáztatta magát. Ettől kezdve Horvátország különleges státuszt kapott: trónörökösök vagy a magyar királyt elismerő horvát bánok kormányozták. A magyar-horvát perszonálunió (két állam

közös uralkodóval összekapcsolt szövetsége) egészen a 19. századig tartott. Nem voltak komolyabb problémák, a horvát és magyar uralkodó-vezető réteg érdekei megegyeztek. A hivatalos nyelv előbb a latin volt, később a német lett. A két leg- híresebb horvát család, a Zrínyi (Zrinjski) és a Frangepán (Frankopan) legkiemel- kedőbb tagjai a két nép közös hősei. Az el- lentétek a 19. század első felében megerő- sődő délszláv nemzeti mozgalommal kez- dődtek, 1848-49-ben és az 1867-es ki- egyezéssel fokozódtak. Az I. világháború után feldarabolódott az Osztrák-Magyar Monarchia, és 1918-ban megalakult a Szerb - Horvát - Szlovén Királyság, véget vetve ezzel Magyarország és Horvát- ország több, mint 800 éves közös törté- nelmének. A közös évszázadokat azonban

még mai is számos emlék őrzi, magyar vonatkozású helyek könnyen felkutat- hatók például az Isztriai félsziget több tele- pülésén is. Éppen ezzel a céllal hirdette meg kirándulását a FATEV Egyesület, mely a 42 utast szállító Puskás busszal 2013. augusztus 3-án, 9 óra körül lépte át a horvát határt. Az autópályán elsőként Cakovec (Csáktornya), a Zrínyiek 16-17. századi várát őrző kisváros, majd Varaz- din (Varasd), Zágráb és Karlovac (Károly- város) mellett haladt el a csoport. Ezek a városok (több-kevesebb súllyal) szerepet játszottak a magyar történelemben. Va- rasdon 1446-ban Hunyadi János megerő- sítette a gótikus várat, amely biztos vé- delmet nyújtott a törökök ellen. Zágrábot 1241-ben a IV. Bélat üldöző tatárok fel- égették, aki később városi rangra emelte a települést. Karlovac viszonylag új város, Károly főherceg építtette a 16. században. Ez a megerősített hely a török elleni határ menti végvárak központja volt. Karlovac után, ahol az autópálya szétvág, a Puskás busz az Isztriai félsziget felé fordult, majd hatalmas dugóban araszolva, a délután második felében ért célhoz a tengerparti Kraljevica üdülőközpont szállásainál. Megérkezés után egy gyors abroncs csere várt a gépkocsivezetőre, mivel a jobb első keréknél defekt gyanú merült fel. Köszö- net illeti a segítségért azt a négy erős és lelkes fiatal – név szerint: Bese László, Csatlós László, Csatlós Szabolcs és Kó- nya Róbert –, aki nyaralását ezzel a ke- mény munkával rövid időre megszakí- totta. Aztán az utazásban törődött kirán- dulóknak a tengervíz és a hotel strandja, majd bőséges vacsora után az éjszakai

pihenés nyújtott felüdülést. Reggel a szobaablakok alatt csillámló Adriára nyílt a szem, és a pazar látvány a Krk szigetre vezető hidat, kicsit távolabb pedig Rijeka város látképét mutatta. Rijeka vagy olasz nevén Fiume, a Rjecina nevű folyó torkolatánál felépült település, ahol sokáig a Krk szigeti Frangepán család uralkodott. Rijeka igazi fejlődése az Osztrák-Magyar Monarchia idejére tehető, amikor a városba, a magyar tengerhajózás egyetlen kikötőjébe, magyar hivatalok és intézmények költöztek. Kikötőfejlesztések, raktárak bővítése indult meg, hajózási és egyéb vállalatok telepedtek meg itt 1867 után. Utak és vasút is épült, amely a budapesti összeköttetést biztosította. A FATEV csoportja a városnézést a Trsat nevű, 140 méteres dombon megépült kerületben kezdte. Itt magasodik a Loretoi Szűz Mária Kegytemplom, melynek belseje 15. századi szentélyt, díszes barokk mellékolatárokat, festett üvegablakokat rejt. A templomhoz tartozó fogadalmi kápolnában a Mária segítségét kérők halálját kifejező ajándékok (képek, gobelinek, szobrok) láthatók. A horvát tengerpart egyik legrégebbi erődjének, a libur öröronynak a helyén a Frangepánok által megépített Tersattoi várba előbb egy kőkapun, majd egy torony alatt lehet bejutni. A várbelsőben többteraszos kastély, bástyák, tornyok, lépcsők, folyosók csábitják felfedező útra a látogatót. A főudvaron áll a családi mauzóleum, mely az oszlopos római templomok mintájára készült. A legmagasabb torony tetejéről szép kilátás nyílik a Rjecina kanyonszerű völgyére, a hegybe fűrődő útra, magára a városra, a tengerre és a szigetekre. Rijeka további nevezetességei a belvárosi Korzó környékén lelhetők fel. Emlékezetes látványt nyújt az egykori városkapu, melynek mintegy hét emelet magasságú kupolája alatt vezetett a tenger felől a bejárat a városba. A kapu boltíve fölött a Habsburgok kétféjű sas jelképe és két parókás császár, I. Lipót és fia, VI. Károly szobra látható. A városkapuhoz közel található a kikötő, amely 1892-ben Baross Gábor nevét vette fel, mára már veszített jelentőségéből. Érdekesség, hogy a rakpart egy része jelenleg is a „Budapest” nevet viseli. A Korzón a látóvalok mellett a fagyaltalozók, a szendvicsbárok, és a tipikus horvát töltött bélest, a sós túrós és húsos „bureket” áruló pékségek is vonzották az Alcsútdobozi utazókat, akik később a rijekai negyven fokok hőségétől aszottan, ismét örömmel vetették magukat a tenger hús habjaiba a szálláshely strandján. Az utazás harmadik napján, reggeli után indult el a Puskás busz az Isztria körbejárására. A gyönyörű öblök mentén haladó országútról először Plomin településnél tért le a jármű. A ró-

maiak által alapított városka érdekessége, hogy szinte teljesen lakatlan. A helység a II. világháború után néptelenedett el, az épületek nagyrészt romosak, alig néhány házban laknak, a régi várfalak foghíjasak. Említésre méltó itt a 15. században épített Szent György templom, melynek falán is ebből a századból származó, feliratos címerek láthatók. Innen jó egyórányi utazás visz el Puláig, mely több, mint kétezer éve az Isztriai félsziget legnagyobb városa. Pulában bármerről jövünk, minden út a város legfontosabb látóvalójához, az amfiteátrumhoz vezet. Ennek ellenére a FATEV autóbussznak csak több kitérővel sikerült célhoz érnie, gyaníthatóan az amúgy a félszigeten élő idegenvezető tájékozódási képességében beállt pillanatnyi zavar miatt. Az amfiteátrum hatalmas, alakja ellipszis. Egy domb oldalán épült, ezért a tenger felőli oldala három, a túlsó pedig kétszintes. A fenséges, fehéren vakító márvány építményt egyfelől a mélykék színben ragyogó tenger, másfelől a domb zöldje öleli körbe. Az amfiteátrum a városfalon kívül helyezkedik el. A városfal a központ felé indulva érhető el, amelynek két kapuja máig épen áll. A 2. században épült a Gemina-kapu. A gemina ikret jelent, azaz kettőzött kaput. Erős oszlopok adják a keretet a két íves átjárónak, fölöttük a párkányzat gazdagon díszítet. Az ikerkapu mögött van a régészeti múzeum, melynek egyik 11. századi sírkövén az alábbi felirat áll: „Itt nyugszik az igen kiváló Salamon, Magyarország királya”. A múzeum egyébként felújítás miatt jelenleg nem fogad látogatókat. A városfal második kapuját az 1. században emelték és Herkulesről nevezték el. A kapu mellett kétoldalt egy-egy zömök bástya áll. A Herkules kaputól a városfal és bástyák vezetnek el az egykori óváros határára álló Sergius diadalívig, egy ma már minden funkció nélküli díszkapuig. A diadalív alatt áthaladva több nevezetes épület, pl. a városháza, templomok, kápolnák láthatók. A Polgári Egyesület turistáit Pula városában sem kímélte a hőség, így valószínűleg nem a helyi vállalkozók támogatásának szándékával nyíltak meg a pénztárcák a fagyaltalozó pultok előtt. Délutánra járt, amikor a festői félszigeten elhelyezkedő Rovinj kikötőjébe érkezve leparkolt az autóbussz. A rendkívüli melegben igazi elszántságra volt szükség ahhoz, hogy a csoport felkaptasson a város jelképéhez, a dombtetőn magasodó Szent Eufémia templomhoz. A névadó egy patrícius családból származó 15 éves leány, aki 304-ben azért lett a keresztényüldözés vértanúja, mert nem volt hajlandó áldozatot bemutatni a római isteneknek. Ezért először a kiéhezett oroszánok elé vetették, de azok nem

bántották, kezét-lábát nyalogatták. A hatóságok ezután sem kegyelmeztek neki: kerékbe törték. Holttestét a keresztények márvány szarkofágba tették és később Konstantinápolyban helyezték el. Évszázadok múlva egy nagy viharban a szarkofág eltűnt a helyéről és itt, a rovinji öböl vizén lebegve került újból szem elé. Azóta tart Eufémia kultusza, Rovinjban sok leány kapja ezt a nevet. A dombról lefelé vezető szűk utcák házai között szép kilátás nyílik a tengerre. A meredek utcácskákban álló, 19. századi, tipikus isztriai házak előtt árusítják portékáikat a helyi kézművesek: festmények, ékszerek, italkülönlegességek csábitják a nyaralókat. Az a legkevesebb, ha egy ötven kunáért vásárolt kis festmény bekéredzkezik az alcsútdobozi kiránduló szatyrába, aki aztán leérve, a Vizi kapun át a főtérre jut. Itt egy érdekes épület áll, a hétszög alaprajzú egykori Szentháromság kápolna. Ez a város legrégebbi műemléke: a 13. században épült román stílusban, melyben évek óta galéria működik. A közeledő este ellenére is még mindig izasztó városnézést túlélve, a látóvalokkal betelve szállt fel a FATEV csoport a Puskás buszra, hogy visszatérjen a kraljevicai hotelbe. Vacsora után a behűtött hazai frissítők (sör, bor, üdítő) elfogyasztása és a jóízű beszélgetés jelentette a csapatépítést, majd a hosszú napot a többség éjszakai fürdőzéssel zárta. Másnap következett a „tengerész nap”, amelynek során az idegenvezető által kibérelt kis hajó vitte körbe az utasokat az Opatija Riviéra településeinek öblében. A ringató vizen a hajóskapitány helyi itókával kínálta vendégeit és felcsendült a jellegzetes horvát muzsika, amely mi mást, mint magát a tengert éneklé meg. Partra szállva Andrassy Gyula emléktábláját koszorúzta meg az Egyesület, majd séta következett az I. Ferenc József osztrák-magyar uralkodó nevét viselő parti sétányon. Opatija vagy Abbázia 1868-ban Rijekával együtt Magyarországhoz került. A virágkort a vasút hozta meg és egy orvos kongresszus, amely megállapította, hogy a település éghajlata kiválóan alkalmas kúrákra és Abbáziát gyógyhelynek nyilvánította. Már a 19. század végén épültek itt szanatóriumok, amelyek első sorban szívbetegségeket, reumát és asztmát gyógyítottak. Az első szállodát egy bécsi vasútigazgató építtette, s ezt gyors iramban a szállodák sora követte. A századfordulóra Opatija-Abbázia az Osztrák-Magyar Monarchia legfelkapottabb tengeri üdülőhelye lett. Császárok és királyok is üdültek itt. Sikk lett itt házasodni vagy ide jönni nászútra. A hely népszerűsége azóta is töretlen, a lakosság szépen megél a turistákból. A „tengerész nap”

folytatás az 5. oldalról

után, a FATEV kirándulás negyedik esztéjén a Krk sziget hídját vette célba a Pus-kás busz, amelyen áthaladva Krk városba érkezett. Már a tengeren átívelő kettős hídon való átjutás is különleges élményt jelentett. A kettős híd a kettős sziklafalat köti össze, amely közé beszökött az Adria és néhány kisebb földnyelv is. Mesélik, hogy szeles időben a hidat le kell zárni, hogy a járműveket ne kapja fel a hatalmas sziklák között begerjedő légáram. A szálláson eltöltött utolsó órák a tengertől való

búcsúzással teltek. Aki csak tehetett késő este és kora reggel is megmártózott, búvárpipával lemerült vagy hosszú karcsapásokkal úszkált a Scott öböl kristálytiszta vizében. Hazafelé Lovran festői városában koszorút helyezett el a csoport Feszty Árpád emléktáblájánál. A „Magyararok bejövetele” című körkép alkotóját 1914-ben itt érte a halál. Miután a társaság elbúcsúzott az idegenvezetőtől, szabad program keretében ismerkedett az Abbáziához nagyon is hasonló településsel, vagy fürdőzött egy utolsót a csodá-

latos Adria mélykék vizében. Néhány megállót és az utolsó kunák elköltését követően, ötszáz kilométert legyőzve, a késő esti órákban visszaérkezett az autóbussz Alcsútdobozra. Az utasok vastappsal köszönték meg a gépkocsivezető munkáját és barátsággal búcsúztak egymástól. Sok-sok élményben volt részük és nagy-nagy meglepetést kellett elviselniük. Szerencsére a nehézségek utólag jelentéktelenné váltak, a szép emlékek azonban sokáig megmaradnak.

TÓTH ERIKA

A HÍR SZENT, A VÉLEMÉNY SZABAD

Jelképeink

Településünk jelképei: Alcsútdoboz község címere és zászlója. A község jelképeit és azok használatát a 7/1991 (VIII.01.) önkormányzati rendelet határozza meg.

Hogyan jutottunk el a rendelet megalkotásáig? 1991. tavaszán határozta el a képviselőtestület, hogy megalkotja címerét. Elkezdődtek a levéltári kutatások, melynek során előkerültek régi címerek és egy 15. századbeli pecsétnyomó is. Egyszerű lett volna, ha közülük az egyiket, a legszebbiket kiválasztjuk és elfogadtatjuk a lakossággal. Igen, de nekünk nem Alcsút és Vértesdoboz címerét kellett kiválasztanunk, hanem egy olyan jelképet, amiben közös motívumok vannak és kifejezik a mai település múltját. Nekünk Alcsútdoboz címerét kellett megalkotnunk és elfogadtatnunk.

Ami közös volt, az a pajzs, a vértezett kar és szablya. A pecsétnyomón van még egy elmosódott részlet, amit nem ismertünk fel, ezért úgy döntött a testület, hogy az arborétum országos hírvé kaukázusi hóvirágát helyezzük el a pajzs te-
tejére.

A kutatások során a kék és a piros színek kerültek elő (az elképzelt címeren azért került túlsúlyba a kék a pirossal szemben, mert még elevenen bennünk volt a rendszerváltás előtti 45 év piros színvilága), és így lassan kibontakozott 3 variáció, amit Budapestre, a heraldikai bizottság elé vittünk. A bizottság által javasolt címet fogadtattuk el a testülettel és a lakossággal. 1991. augusztus 20-án ünnepeles keretek között, több száz ember és a Habsburg Lotharingiai főhercegi család jelenlétében, az Alcsútdoboz Általános Iskola udvarán jelképeinket felavat-

tuk és felszenteltük. Az eseményen mindkét egyház képviseltette magát.

2012. március 20-án Alcsútdoboz Önkormányzatának képviselőtestülete elfogadta az új szervezeti és működési szabályzatát, melyben nem változtatták meg a 7/1991 (VIII.01.) önkormányzati rendeletet. Jelenleg is Alcsútdoboz címe-re és zászlaja az ismert és elfogadott települési jelkép.

Az Alcsútdoboz Hírek 2013. március /III. szám kiadvány fejlécén megjelent egy 1800-as évekből származó alcusúti címer az akkor divatos barokk stílusban. Először azt gondoltam véletlen, de megjelent a 2013. április/III. számban és a 2013. április/IV. számban is. Ez a tudatos cselekedet kimerítette a címer jogtalan törvénysértő használata fogalmát, és ezzel a címerrel nem ismerve el Alcsút és Vértesdoboz egybetartozását. A törvénytelenségre figyelmeztetve, az újság 2013. június/VI. számának hátoldalán egyszerre jelenik meg a törvényes és a törvénytelen címer is.

Ez a cinizmus netovábbja!

A 2013. július/VII. számban már csak az eredeti jelkép jelent meg.

Úgy fest, hogy az a címer, melynek bronzból öntött változatát, Orbán Viktor miniszterelnök úr 1998. augusztus 20-án az arborétum kápolnában meghatottan vette át, gondot okoz a falu jelenlegi vezetőinek. Ha ez a címer annyira a 2010. előtti 20 évet juttatja eszükbe, hogy figyelmen kívül hagyják az érvényben lévő rendeleteket, akkor vegyék a fáradságot és alkossanak újat, járják végig azt az utat, amit elődeik megtettek!

U.i.: A címer kialakításában és elfogatásában, valamint az ezzel járó kutatásokban kiemelkedő szerepe volt Dr. Halász Ferenc alpolgármester úrnak, kép-

viselő barátomnak. Ezt szeretném tudatni főszerkesztő asszonnyal és kérem szépen, hogy más esetekben se akarjon megfélemlíteni a rendszerváltás utáni történésekről.

DR. HARGITAI LÁSZLÓ

Kis címertan

Az embereknek ősidők óta törekvésük, hogy a (vérségi, etnikai, vallási, szervezeti, politikai stb.) csoportokhoz való tartozásukat, ugyanakkor másoktól való elkülönülésüket is valamilyen módon (totemekkel, öltözékekkel stb.) kinyilvánítsák. A római birodalom csapatainál az egyszerű és a szabvány szerinti felszereltség nyilvánvaló megkülönböztető jelek voltak. A keresztesháborúk idején, amikor a keresztény világ minden szögletéből nagy létszámú hadak vonultak fel: együvé tartozásukat a köpenyeikre felvarrt, pajzsukra felfestett kereszttel, különállásukat pedig más-más színnel vagy a kereszt mellé festett kiegészítő motívumok hozzáadásával fejezték ki. A 12. század közepétől a lovagi intézmény kialakulásával, a nehéz fegyverzet, főleg az arcot is eltakaró sisakok elterjedésével egy időben lett szokás az azonosítást szolgáló címer használata. A 13. századtól már írásba is foglalták a címerjogot, a címerszerkesztés alapelveit, és elkezdődött a címerkönyvek vezetése is (14. század). A címerek korai elnevezései (latinul: arma) is eredetük hadi jellegére utalnak. A magyar címer szó a franciából átvett cimierből jött létre, ami eredetileg csak sisakdísz jelentett. A címer tehát bizonyos szabályok szerint, meghatározott borításokból, illetve mértani jellegű vagy stilizált figurális alakokból megszerkesztett, pajzsba foglalt, állandó, színes jelkép, amelyet régi szokásjog vagy fejedelmi adomány alapján (közösségek a jogfolytonosság igényével), megkülönböztető és ismertető jegy gyanánt viseltek az erre jogosult magánszemélyek vagy testületek (természetes és jogi személyek).

A címer a középkorban az uralko-

dók, a főrendek, a nemesek és a szabad királyi városok, bizonyos intézmények és hivatalok privilégiuma volt, de már ekkor megjelentek címermotívumok a mezővárosok, sőt a rangosabb falvak pecsétjein is. A török kiűzését követően sok hazai település szerzett vagy kapott pecsétet, amelyek gyakran sematikusak voltak /pl. telepomot, ekevasat stb. ábrázoltak/, és

ezekből fejlődött ki később a település címere. Más települések gazdasági erőben, rangban emelkedve önálló címeradományban részesültek. A címer tehát fokozatosan elvesztette lovagi, nemesi jellegét, s a gazdasági erő, a társadalmi rang kifejezőjévé vált.

Korunkban, az 1990-es rendszer-váltás után országszerte ismét jelentkezett

az egyénítő szimbólumok, emblémák iránti igény olyan jelképek iránt, amelyek azonosítanak, de ezáltal a nemzet egészébe való önálló betagozódást is elősegítik. Az új körülmények közepette a jelképek megválasztásának joga az önkormányzatokra szállt [1990. évi LXV. sz. törvény 1§. (6) 2].

Hallgattassék meg a másik fél is...

Hosszabb ideje hivatalban lévő önkormányzati vezető ismerőseim elmondásuk szerint nosztalgiával gondolnak első ciklusukra. A négy évtizedes diktatúra után, a „végre kezünkbe vehetjük a sorsunkat” hangulatú kilencvenes évek elején közösségek keltek életre, alkotó energiák bontakoztak ki, tettvágy égett sokakban. Így volt ez Alcsútdobozon is, nálunk szintén elindult a közélet pezsgése. A lakosok által megválasztott helyi önkormányzat helyzetelemzést végzett, értékeket vett számba, terveket szőtt. Elindult a falu infrastruktúrájának fejlesztése, megkezdődött a gázellátás kiépítése, az üzletközpont létrehozása, a közvilágítás korszerűsítése stb. Ez az időszak számomra is izgalmas volt, bár eleinte inkább azért, mert kisbambám született, anyai teendőim sok feladatot adtak. Aztán valahogy a közéletiség szelleme engem is elérte, egyszer csak azt vettem észre, hogy azon töröm a fejem, hogyan lehetne Alcsútdobozon lakosságból faluközösség. Többen voltunk ezzel így itt akkor, úgy éreztük jobba kell tennünk, jobba tehetjük életünket. Aktivizálódtak az egyházi gyülekezetek, vállalkozók klubja kezdett működni, helytörténeti kör alakult, s szinte mindenhol feltűnt egy fiatalember a videokamerával a kezében. Voltak rendezvények, események, az emberek találkoztak, beszélgettek. Nyitottak voltunk. Mondhatom, jó néhányunk között életre szóló barátság is született. Alapvetően optimista közhangulatra emlékszem. Ilyen körülmények között hívtuk életre az Alcsútdoboz Baráti Kör is, azért, hogy koncentráljuk a faluközösségért tenni akarók dinamizmusát. A kör néhány tagjával esküdtünk arra, hogy a kommunikáció nagyon fontos, ezért lobbizni kezdtünk az önkormányzatnál egy helyi újság kiadásáért. Törekvésünk találkozott a döntéshozók szándékaival és elkezdhattük a munkát. Négyen öten (népművelő, pedagógus, falumenedzser, operatőr) hoztuk össze az Alcsútdoboz Hírek első lapszámát. Nagyon büszkéek voltunk rá. Aztán minden „gyermekbetegségen” átment az újság, az első időben rengeteg baki volt. És persze nem

mindenki volt elégedett, de kitartottunk és dolgoztunk a havi rendszeres megjelenésért. Ahogy teltek az évek, az „újságírók” jöttek-mentek, változtak, de a lap maradt. A kezdetekben illetve a 2002-2010-es időszakban vállaltam szerepet az újság szerkesztésében. Főszerkesztő sohasem voltam, de mindig szívügyemnek tekintettem, hogy a lap hónapról-hónapra bekerüljön a helyiek postaládájába. Nemrégiben kaptuk kézhez az újság 20. éves ünnepi számát. Örömmel kezdtem forgatni a születésnapos kiadványt, mely elsőre tetszetősnek tűnt. Beleolvastam azonban, több csalódás ért. Azt nem is teszem szóvá, hogy a húszévnnyi híradásözönből miért épp azt emelték ki, amit kiemeltek, vagy miért épp azt hallgatták el, amit elhallgattak. Világos, hogy az egyes évek történéseit olyan szempontok alapján zanzásították, amely a jelenlegi kiadó érdekét szolgálja, azaz: a régebbieket erényeit degradálja. Nem hallgatható el azonban az a tény, hogy jelen felelősök az újságírói etika alapvető szabályát, miszerint a „hír szent, a vélemény szabad”, nem tartják, nem tartatják be. Már a címlapon kibújik a szög a zsákból. A „vezércikket” jegyző szerző az újság korai történetét csak elmondásokból ismerheti, hiszen akkoriban még nem élt közöttünk. Mégis úgy beszélt, mint aki mindent tud. Igaz, néhány éve közismert, hogy ő ügyes fiú, így ne is csodálkozzunk azon, hogy a fejekbe lát és ismeri az álmokat. Úgy tűnik jobban is, mint maguk az álmodók. Nyilván ezért nevez meg olyanokat az Alcsútdoboz Baráti kör megalakulása és az Alcsútdoboz Hírek megjelenése szorgalmazóinak, akik a fent jellemzett optimista hangulatú időszakban köztudottan egészen más – szintén fontos –, jelesül a helytörténeti emlékek felkutatására vonatkozó álmaik megvalósításával voltak elfoglalva. Tovább lapozva az ünnepi számot, más írásból is kiderül, hogy a cikkírók vizet prédikálnak, de bort isznak. A kirekesztő újság-szerkesztés téma fejtegetése kapcsán megdöbbenő elfogultsággal szembesülhetünk. Sajnos nem lehet könnyedén átlépni vagy elegánsan feledni azt a 2010.

decemberi számban megjelent szerkesztői levelet, melyben leírják, hogy az újság szerkesztőinek illetve kiadóinak elképzeléseitől eltérő véleményt nem közölnek le, mert az nem méltó a lap hasábjaira. Magyarul: nem kíváncsiak másra – ahogy fogalmaznak „magánvéleményekre” –, a saját ideológiájukat kívánják az Alcsútdoboz Hírekben terjeszteni. Ugyanakkor összetartó, egymás felé nyitott faluközösséget szeretnének kialakítani az újság segítségével. Sajnos ordítanak az ellentmondások, átlátszóak a szándékok. Azt gondolom magamról, hogy mindent jól csinállok, nektek is ezt kell gondolni rólam, és akkor minden jó és szép lesz. Valahogy így fordítható le a 2010. októbere óta regnáló újságszerkesztési szemlélet. Az ünnepi szám tanúsága szerint ellentmondásba keveredik a főszerkesztő a másokkal szemben támasztott idealisztikus elvárásai, kontra a saját maga által követett gyakorlat kapcsán is. Amikor írásában arra emlékezik, hogy a lap korábbi főszerkesztőjének elbocsátási története hogyan vette el a kedvét a néhai újságtól, elfelejti megemlíteni, hogy egyébként egyoldalúan interpretál. Megkérdezte-e az elbocsátó felet az elbocsátás körülményeiről? Nem, de nem is a tisztességes tájékoztatás (hallgattassék meg a másik fél is!) volt a célja, hanem azoknak a rossz színben való feltüntetése, akiknek korábban köze volt az újsághoz. Sajnos ezt nem lehet másféleképpen értelmezni. Lehetne még folytatni példákkal a szembesítést, hogy valóban a sokat hangoztatott összefogás és együttműködés-e az igazi célja a helyi hatalomnak és tollnokainak. Mivel ezek mind negatívumok, engedjék meg kedves olvasók, hogy ne kelljen tovább fűzni a témát. Talán ennyi is elég ahhoz, hogy mindtöbben tisztán lássanak és ne hagyják magukat megtéveszteni. Amúgy pedig érdemes lenne visszatérni a korai kilencvenes évek optimizmusához, a közéleti szerepvállaláshoz és a civil aktivitáshoz annak érdekében, hogy újból kezünkbe vehessük helyi dolgainkat.

TÓTH ERIKA

Testületi cirkusz, avagy mi is a falu érdeke?

A legutóbbi testületi ülésen (2013. július 24.) az a vád ért a Polgármester úr részéről, hogy az egyik döntés során egyéni érdekeket képviseltem a faluközösség érdekei helyett. Bár ésszerű indoklását nem adta véleményének, mégis felszólított, hogy mondjak le képviselői mandátumomról. Ellentétben az ő indoklást nélkülöző véleményével, én szeretném számára is, és Önöknek is világossá tenni, hogy az adott témában miért szavaztam úgy, ahogy.

Önök, alcsútdobozi választópolgárok azért választottak képviselővé, hogy a testületi ülésre kapott anyagokat, napirendeket áttanulmányozva véleményt nyilvánítsak és döntéseket hozzak az Önök érdekében. A fent jelzett ülés egyik témájához eredetileg – a képviselőknek kiküldött anyag szerint – öt határozati javaslat tartozott. Közvetlenül a téma tárgyalása előtt azonban ebből az öt-ből hármat Polgármester úrék nagy gyorsasággal levettek a napirendről, pedig ezek is szervesen kapcsolódtak a témához. (Nagy a valószínűsége, hogy tudták, mi az egész kérdéstről a véleményem és hogyan szavaznék azokról a javaslatokról, így nem tudtak volna támadást intézni személyemmel szemben.) A napirend a következő volt: „a Rézhegy Kft. tartozásainak kiegyenlítéséről, valamint a Kft. működésével kapcsolatos egyes kérdések rendezése”. Az ehhez a témához kapcsolódóan napirendről levett három határozati javaslat egyik legfontosabb kérdése az volt, hogy 3000 Ft/m² árban határozzuk-e meg a Rézhegy Kft. kezelésében lévő terület egységárát, egy, az önkormányzat által nyújtandó kölcsön biztosítékeként, vagy az ettől 1200 Ft-tal magasabb, a környékbeli ingatlanok forgalma alapján megállapítható, véleményem szerint reálisabb árat vegyük figyelembe. Én az utóbbi álláspontot képviseltem. Döntésemnél az alábbi szempontokat mérlegeltem. Egyrészt igaz, hogy amennyiben létrejön a kölcsönszerződés az önkormányzat és a Rézhegy Kft között, akkor így ugyan kevesebb, de a reális forgalmi értéket tekintve még megfelelő számú telek szolgált volna a kölcsön és kamatai biztosítékát. Ugyanakkor, ha ez a 3000 Ft-os értékmeghatározás nyilvánosságot kap, akkor csökken a terület többi részének a reális áron történő értékesítési lehetősége, ezáltal csökken az önkormányzat esélye arra, hogy a területhasznosítás

eredményéből nagyobb részesedéshez jusson. De mindezen túlmenően azért nem fogadtam el ezt az irreálisan alacsony árat, mert – mint ismert – a családunk is hitelezője a Rézhegy Kft-nek. Ha szavazatommal ezt az alacsony értékmeghatározást támogatom, a Polgármester úr alappal mondhatta volna, hogy egyéni érdekeimet tartom szem előtt. Ugyanis számomra, mint hitelező számára az lenne az önös érdek, hogy a Rézhegy Kft. telkeinek az értéke minél alacsonyabban legyen meghatározva, mert annál több területre tarthatnék igényt követelésünk fejében. Ha ilyen irreálisan alacsony érték került volna elfogadásra, a terület jó részére igényt tarthattam volna. Mindezek ellenére nem támogattam az alacsony árat, ezzel nem támogattam az önkormányzat hosszabb távú érdekeinek a megghiúsítását úgy, hogy a rövid távú érdekeit sem veszélyeztettem. Így aztán a Polgármester úr állításával szemben nem próbáltam családunk érdekeit sem érvényesíteni a közösségi érdekekkel szemben. Éppen ellenkezőleg.

A jelzett napirend kapcsán a testület elé került a B/2 jelű határozati javaslat a Rézhegy Kft. társasági szerződésének módosításáról. Ennek keretében a képviselő-testület megállapítja, hogy a Kft. társasági szerződését (amelyet 2001-ben az önkormányzat testülete elfogadott) módosítani szükséges, hogy abban a szavazati arányok a tényleges tagi befizetésekhez igazodjanak. Nem igaz, hogy az önkormányzat a társaság működésére közvetlen befolyással nem rendelkezik. A társasági szerződés 10.9 pontja alapján a társaság a döntéseit legalább 3/4 arányú szótöbbséggel hozza. A Kft. önkormányzaton kívüli másik tagját, a Quintas Kft-t üzletrésze alapján a társasági szerződés 10.7 pontja szerint a szavazatok 26%-a illeti meg. A két szabály egybevetéséből következik, hogy az önkormányzat (74%) akarata ellenére a társaság nem hozhat döntést. Igaz a feleket kölcsönösen egyetértésre kényszeríti a társasági szerződés, de ennek a kényszernek az eredménye eddig kizárólag csak az önkormányzatnál jelentkezett. Minderre tekintettel a szavazati arányok tekintetében nem látok még csekély mértékű önkormányzati érdeksérlemlést sem. A szavazatom nemlegessége mégsem ezeken az érveken alapult. Amennyiben valamilyen fortéllal, jogászfi furfanggal sikerülne az önkormány-

zatnak a teljes uralmat átvenni a Rézhegy Kft. felett, abban a pillanatban érvényesíthetné a családom a kölcsön azonnali visszafizetésének kötelezettségét. Ha az önös magánérdekeimet védtem és képviseltem volna, akkor igennel szavaztam volna a társasági szerződés módosítási javaslatáról, de én nemmel szavaztam.

Tisztelt Alcsútdoboziak!

Szeretném elmondani Önöknek azt, hogyha én a magánérdekeimet helyeztem volna előtérbe, akkor nem lennék itt a faluban több, mint 42 éve. Nem vettem volna részt a közéletben már a rendszer-váltás előtt is (iskola, orvosi rendelő építése) nem vállaltam volna el a polgármesterséget 1990-ben, amikor felkértek és ha csalódtak volna bennem, akkor nem választottak volna meg öt cikluson keresztül. Ha a saját érdekeimet képviseltem volna, akkor a Rézhegy alját magamnak vásároltam volna meg és nem az önkormányzatnak. Köszönöm Önöknek, hogy lehetőséget adtak arra, hogy két évtizedes munkával a települést 100%-os infrastrukturális szintre hozzuk, hogy az iskolában és az óvodában többszöri felújítást és fejlesztést hajtsunk végre, hogy parkokat, ligeteket építsünk, hogy a sportcsarnok felépítésével magas színvonalú kulturális és a sporttevékenységnek teremtsük meg az alapjait. És köszönöm azt az élményt is, amit azzal szereztünk, amikor több éven keresztül az Alcsútdobozért dolgozó embereket külföldi utazásra vihetünk.

A húsz éves polgármesteri munka és az eredmények elvitathatatlanok, én azt kívánom, hogy utódaim regnálása alatt is legalább ennyi pozitív történéstről lehessen beszámolni! De legfőként azt kívánom, hogy a mostani hervadás után a következő választásnál Önök úgy döntsének, hogy Alcsútdoboz újból virágzó faluvá váljék.

DR. HARGITAI LÁSZLÓ

HPDESIGN.HU
FELTÉSSZÜK A PONTOT

honlapkészítés,
grafika, kiadványok,
festmények

+36/30/29-26-993

www.hpdesign.hu

www.hpart.hu

Göböl-járási temető

2013. július 16-án kint jártunk a göböli temetőben, hogy szeretteink sírját és közvetlen környékét rendezzük, virágot helyezzünk a sírokra. Nagy megdöbbenéssel azt tapasztaltuk, hogy alig lehet bemenni a temetőbe. Az egész temető területén 2-3 méter magasságban elburjánzott a gaz, és csupán 5-6 sír gondozott (melyből kettőt mi tartunk rendben). Mindez azért is elkésztető, mert 2012-ben nagyon szépen rendbe lett téve. Azt reméltük, hogy ez rendszeres lesz és nem csak egy-

széri alkalom. A szép régi síremlékek alig látszanak ki a gatzengerből. Jó lenne, ha valami megoldást lehetne találni a sírkert gondozására, mert itt még az ezernyolcszázados évekből is vannak nagyon szép síremlékek, amelyek így rövid idő alatt enyészetté válnak.

BLUMMNÉ HOFFMANN ESZTER

Jobb adni, mint kapni

A zsámbéki Premontrei Női Kanonokrend ismét használt ruhákat adományozott a helyi Karitásznak, Fekete Imre és Tóth Erika közvetítésével. Ezúton szeretnénk megköszönni nekik, valamint Jére Csabának és társának, akik segítettek a ruhaszállítmányt Alcsútdobozra eljuttatni.

Bárki végez önkéntes munkát, tudnia kell, hogy az önzetlen segítség Isten felé mutat. Sokan nem is értik ezt, mert mindenért ellenszolgáltatást várnak. Talán idővel egyre többen rájönnek: ha egy kis szeretetet, emberséget, segítséget adnak másoknak, ki-ki tehetsége szerint, akkor egyre szebb és jobb lesz körülöttünk a világ.

Mi a munkánk és tevékenységünk során már nagyon sokszor megtapasztaltuk, hogy jobb adni, mint kapni. Kívánjuk, hogy minél több ember próbáljon meg így tenni és hasonló élményeket szerezni!

**AZ ALCSÚTDOBOZI KATOLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
KARITÁSZ SZERVEZETE**

Nyelvtanfolyam Alcsútdobozon 95 %-os támogatással

Szeretném felhívni a figyelmüket egy Európai Unió projektjére (TÁMOP 2.1.2), mely lehetőséget biztosít minden 18. életévét betöltött állampolgár számára, hogy 95%-ban támogatott nyelvi képzésben vegyen részt.

A FELTÉTELEK EGYSZERŰEK

- minimum 18 betöltött életév
- magyar állampolgárság
- a tanfolyammal egyidejűleg nem vehet részt államilag finanszírozott (közoktatási) vagy EU forrásból megvalósított képzésben

VALASZTHATÓ NYELVEK

- ANGOL
- NÉMET

VÁLASZTHATÓ SZINTEK

- A1 Első lépések 1. Szint
- A2 Első lépések 2. Szint

A képzést kizárólag felnőttképzési szakértő által tanúsított akkreditált képzési programmal rendelkező, akkreditált intézmény végezheti, mely garantálja a magas színvonalú oktatást. A székesfehérvári Bildung Nyelviskola rendelkezik ezekkel a tanúsítványokkal.

Bildung Nyelviskola Oktatásszervezési Tanulmányi Szolgáltató Bt.
8000 Székesfehérvár, Várkörút 56.
Nyilvántartási szám: 07-0203-05
Akkreditációs lajstromszám: AL-2203

A Bildung Nyelviskola megfelelő számú jelentkező esetén (minimum 12 fő) vállal-

ja a 90 órás képzés Alcsútdobozon történő lebonyolítását, a résztvevők igényeinek figyelembevételével kijelölt időpontban.

Az Alcsútdobozon tervezett nyelvi képzés helyszíne: JózsefNádor Általános Iskola.

A projektben igényelhető támogatás révén a résztvevőknek csupán 4.500 Ft-ot kell fizetni a képzésért.

A jelentkezéshez az alábbi oldalon való regisztráció szükséges:
www.tudasodajovod.hu

Amennyiben a tájékoztató felkeltette az érdeklődését, a további részletekért hívja a +36304507410 vagy a +36206613866 számot.

TÓTH ERIKA

A kormány nemzeti gazdaságpolitikát folytat

A magyar rendszerváltás 25 éves távlata jogosít fel bennünket arra, hogy megpróbáljunk szembenézni azzal a politikai átalakulással, amely Közép-Európa és azon belül a magyarság történelmében bekövetkezett. Amit ma biztosan állíthatunk, hogy 1989-ben és '90-ben nemcsak egyes országokban következett be változás, hanem az egész emberi világ berendezkedésében is. Ha visszagondolunk a XX. századra, a '89-90-es nagy átrendeződést megelőzően kétszer találkoztunk olyan fordulóponttal, amikor mindenki számára világos volt, hogy mostantól kezdve egy új világban fogunk élni. Ilyen volt az I. világháború vége 1918-ban, és ilyen volt aztán 1990 is. Amikor a világ ilyen léptékben átalakul, akkor az addig főnálló hatalmi, gazdasági és politikai viszonyok érvényüket veszítik, és egy új korszak kezdődik. Az 1918-as korszakban kiderült, a jövőre nézve Franciaország többé már nem nagyhatalom, megkezdődött Nagy-Britannia világpozíciójának hanyatlása, és megindult az Egyesült Államok felemelkedése. Az oroszok és a németek meggyengültek, a mi monarchiánk összeomlott, és ez a vákuum lehetőséget teremtett arra, hogy a közép-európai népek függetlenségi törekvései ezt a térséget szétszabdalják. Az 1918 utáni világról mindenki azonnal tudta, hogy ez már egy másik, egy új világ. Függetlenül attól, hogy ki melyik nemzethez tartozott – a magyarhoz, a románhoz, a csehhez, a némethez, az oroszhoz vagy éppen az angolhoz –, világosan érezte, hogy a világ, amely '18 után kezd fölépülni – a mi esetünkben inkább 1920 után –, az a világ már más lesz, mint amiben együtt éltünk. Ez történt 1945 után is. Mindenki érezte, hogy megváltozott a világ berendezkedése: egy kétpólusú világ jött létre, amelynek a lényege az volt a mi szempontunkból, hogy az Európa sorsa fölött rendelkezés lehetősége kikerült Európából. Nem az európaiak döntöttek 1945 után arról, hogy mi lesz Európában, hanem egyfelől az amerikaiak, a másik irányból az oroszok, illetve a Szovjetunió. Aztán 1990-ben a szovjet birodalom megszűnésével is rögtön éreztük, hogy véget ért a kétpólusú világrend. Az Amerikai Egyesült Államok lényegében az egyetlen gazdasági, katonai és politikai nagyhatalom maradt. Oroszország a lét-nemlét, a szét-esés és az egyben maradás határára sodródott, Európa pedig az Európai Unió kiterjesztésével és megerősítésével az egységesülés útjára lépett annak érdekében, hogy az új világberendezkedésben meg-

maradjanak a pozíciói. Ha Európa válaszlépéseit nézzük, azt mondhatjuk, hogy az egységesülés jó válasz volt, azonban ebben az európai válaszban volt két súlyos hiba. Az első az, hogy bennünket, közép-európaiakat túlságosan későn vettek föl 2004-ben, holott egyébként a kilencvenes évek közepén is megtehették volna ezt. És ha azt a tényt vesszük figyelembe, hogy ma az egész Európai Unió területén gazdasági növekedés elsősorban Közép-Európából származhat, tehát a gazdasági tartalék igazából Közép-Európában van, a növekedési lehetőség innen származik, nyugodtan megfogalmazhatjuk azt az állítást, hogyha a kilencvenes évek közepén fölvettek volna bennünket, akkor a 2008-as gazdasági válság már egy sokkal erősebb Európát állított volna kihívás elé, és valószínűleg könnyebb is lett volna jobb válaszokat találnunk. A második hiba, amit az alapvetően jó európai válasz megfogalmazása közben az akkori vezetők elkövettek, úgy összegezhető, hogy miközben létrehoztak egy pénzügyi uniót, egy közös pénzrendszert alakítottak ki, nem konzekvensen tették, nem gondolták végig, nem minden elemében valószínűsítették meg. Míg egy ilyen pénzrendszer létrehozása átgondolatlanul is sikeres akkor, ha a világgazdaságban fellendülés és konjunktúra van, azonban amint válság következik be, ennek az átgondolatlansága és gyengeségei azonnal fölszínre kerülnek. Ezt nevezzük ma az eurózóna válságának, amely a 2008-as, egyébként Amerikából kiindult pénzügyi válságként ismeretes. Összességében tehát azt mondhatjuk, hogy az emberiség XX. századi történelmének minden egyes fordulópontján az addig főnálló hatalmi, gazdasági, katonai és politikai pozíciók megkérdőjeleződtek. Ma egy ugyanilyen súlyú, ugyanilyen radikális, negyedik nagy átrendeződés időszakát éljük. Ismét megkérdőjeleződtek világpolitikai pozíciók a főnálló hatalmi berendezkedésben. Megkérdőjeleződött Európának a súlya és szerepe, és ma már reális veszélyként kell szembenéznünk azzal, hogy a kontinensünk elveszítheti azokat a kulturális, gazdasági és civilizációs pozíciókat, amelyeket egyébként hosszú évszázadokon keresztül birtokolt. Vagyis egyáltalán nincs megírva az a csillagokban, hogy a mostani európai gazdasági válság néhány évig tartó átmeneti periódus. Könnyen lehet, hogy ez egy hosszú, hanyatló szakasszá válik. Részben rajtunk is múlik, hogy ez így lesz-e. A kérdés az, hogy van-e erre Európának ellenszere? Sokan gondolják azt – 2010 óta biztos vagyok abban, hogy té-

vesen –, hogy ezt az ellenszert az Európai Unióban és annak intézményeiben kell megtalálni, tehát valahol Brüsszel környékén. Az elmúlt három évben megtanultam, hogy ez nem lehetséges, mert az Európai Unió intézményei – legyen szó a Bizottságról, az Európai Parlamentről vagy akár a miniszterelnökök tanácsáról – alkalmatlanok arra, hogy az Európa előtt álló történelmi kihívásokra válaszokat fogalmazzanak meg. Ilyen válaszok kizárólag nemzetállami alapokon születhetnek meg. Tehát a kérdés nem az, hogy Európának van-e válasza a hanyatlás megállítására, hanem az, hogy a németeknek van-e válasza, a franciáknak van-e válasza, az angoloknak van-e válasza, a magyaroknak, a lengyeleknek, a románoknak vannak-e válaszaik, mert a sikeres európai válasz a sikeres nemzeti válaszok összességét jelentheti majd. A második dolog, aminek az időszakát ma mindannyian közösen éljük, az Egyesült Államok elsődleges szerepének megkérdőjeleződése. Az Egyesült Államok ezt a megkérdőjeleződést nem fogadja el, nem törődik bele abba, hogy Kína, India és más ázsiai államok fölzárkóznak mellé, és azonos súlyú világgazdasági és világhatalmi tényezőkké válnak. A kínaiak és az indiaiak olyan gazdasági tényezőkként jelentek meg a modern gazdaságtörténetben, amelyeket korábban nem ismertünk. Szokás – különösen, ha az ember az újságokra hagyatkozik – ezt a folyamatot kizárólag gazdasági összefüggésben értelmezni, de ha valaki megnézi a föltörekvő ázsiai országok költségvetéseit, és abból kijegyzeteli, hogy a katonai kiadások hogyan növekednek évről évre, akkor jól láthatja, hogy itt nem egyszerűen egy világgazdasági, hanem nagyon gyorsan világhatalmi átalakulásnak is tanúit leszünk. A kérdés tehát az, hogy az előttünk álló korszakban milyen szerepet fog betölteni Európa, Amerika és Ázsia. Melyik térség milyen súllyal határozza majd meg az új világrendet? Én nem is merészkelnék tovább ezen az úton, hanem inkább a Kárpát-medencére és Magyarországra felé fordítanám a figyelmünket. Ha végigtekintünk ebben a tágas összefüggésben, azon, hogy mit szoktak célként kijelölni a maguk számára a nagyhatalmak, akkor érdekes módon – miközben változó céljaik is vannak a nagyhatalmaknak –, van valami, ami a törekvéseik mögött állandó jelenséggé azonosítható. Ugyanis a nagyhatalmak, úgy tűnik, hogy ez egyfajta emberi törvényszerűség, a súlyukat és az erejüket rendszeresen arra is hasz-

nálják, hogy a világban fellelhető forrásokat maguk felé irányítsák. Ne gondoljuk azt, hogy a nagyhatalmaknak csak ez az egyetlen törekvése van, a nagyhatalmak mindig úgy szokták gondolni, még a gyarmatosítás legsötétebb óráiban is, hogy egyébként ők civilizációt is terjesztenek, eszményeket is és értékeket is visznek, nem egyszerűen csak erőforrásokat vesznek el. (Ezt egyébként még húszhuszonöt éve egy nagyon divatos szerző, Szücs Jenő elég világosan megírta, amikor a világgazdaság centrumairól és perifériáiról állított össze egy népszerű értekezést.) Az a kérdés, hogy mik is azok az erőforrások, amelyeket a nagyhatalmak rendszeresen be akarnak gyűjteni a világ többi népétől – a sajátjukon túl a másokét is. Ilyen a nyersanyag-erőforrás, ilyen az ember a maga biológiai létezésében; az a politika, amelyik rendszeresen arra törekszik, hogy megnövelje egy-egy nagyhatalom lélekszámát, ezzel magyarázható. Nézzék meg az Egyesült Államoknak például az elmúlt húsz évben bekövetkezett hatalmas népességnövekedését, ami nem természetes biológiai úton történt elsősorban, hanem az odaáramló emberek befogadásán keresztül valósult meg. Tehát a nyersanyag-erőforrás, az emberi erőforrás a maga biológiai formájában, plusz az ember fejében lévő erőforrás begyűjtése, ahol nem a számszerűség, hanem a minőség a fontos. Ezt szokták agyelszívásnak nevezni, a legjobban képzett, a legjobb koponyák összegyűjtése egy-egy ország területén. Az Egyesült Államok egyetemei iskolapéldáit adják ennek, de ha a Németország mostani törekvéseit figyeljük, ott is láthatjuk, hogy az Európában elérhető legjobb koponyák összegyűjtésének tudatos politikája zajlik. És végül a negyedik ilyen erőforrás pedig a pénzben kifejeződő erőforrás összegyűjtése a saját területeiken. A nagyhatalmak szándéka világos. Az a kérdés, hogy miután Magyarország nem nagyhatalom, vajon a mi törekvéseinkben van-e egy ugyanolyan állandó elem, mint amit az előbb a nagyhatalmak esetében azonosítottam. És nyugodtan mondhatom, hogy van. Nem más, mint ennek a nagyhatalmi törekvésnek való ellenállás. Ez a Magyarországhoz hasonló méretű államok folyamatos célkitűzése évszázadokra visszamenőleg. Vagyis a kérdés mindig úgy vetődik föl, hogy hogyan tudunk egy olyan politikát fölépíteni, hogy a nemzet – de ez a többi, közép-európai országra is igaz –, a kialakuló világpolitikai, világhatalmi és világgazdasági rendszerben ki tudja védeni a mi erőforrásaink elvonására irányuló politikát, illetve a kialakult helyzetet arra fölhatalmasítani, hogy mi magunk vonjunk magunkon kívülről be erőforrásokat a saját

hazánkba. Ezt szoktuk másképpen és közérthetőbben fogalmazva a politikai és gazdasági szuverenitás megőrzésének nevezni. Ma ez a kérdés ismét a nemzetstratégia elsőszámú kérdése Magyarországra számra. Érthető nyelvre lefordítva: hasznélvezői vagy kárvallottjai leszünk-e annak az átalakulásnak, amelyről beszéltem, kárvallottjai vagy hasznélvezői leszünk-e a most kialakuló új világnednek? Ha ebből a szempontból tekintünk Magyarországra történetére, akkor azt láthatjuk, hogy az elmúlt ötszáz esztendőben elég ritkán és általában csak rövid ideig állt fenn az a helyzet, hogy Magyarország képes volt rendelkezni a saját erőforrásai felett. 1948-tól 1990-ig pedig föl se vetődött, hogy rendelkezessünk a saját erőforrásaink felett, hiszen megszállt ország lettünk, és egy létező rendszerbe kényesítették bennünket. De 1990-ben bekövetkezett a rendszerváltás, a kérdés azonban az, hogy sikerült-e fölépítenünk olyan gazdasági és politikai rendszert, amely alkalmas arra, hogy a saját erőforrásaink fölé magunk rendelkezünk. A válasz, hogy nem sikerült. Ezt sokan leegyszerűsítve egyébként úgy szokták megfogalmazni: lényegében semmi nem változott. Kányádi Sándor szonettjéből egy sort ki is jelöltem, ami úgy hangzik: „a kutya maradt, csak láncot cseréltek.” Ez félreértése a helyzetnek, mert kétségkívül olyan gazdasági és politikai rendszert, amellyel meg tudtuk volna védeni és saját hatáskörben tudtuk volna tartani az erőforrásainkat, ugyan nem tudtuk kialakítani, de ez már nem a régi világ. Új világned, új eszközök és teljesen új eszközrendszer, amelyet ezen célok érdekében mind a nagyhatalmak, mind a magunkfajta használni szoktak. Tehát nem lehet egyszerűen azt mondani, hogy az oroszok helyére valaki más lépett, elmentek a tankok, megjöttek a bankok, ezek nagyon jól hangzanak, van is benne valami igazság, de valójában ez negligálja, figyelmen kívül hagyja azt a minőségi változást, amely közben a nagyhatalmak és a Magyarország méretű államok közötti kapcsolatrendszer minőségében bekövetkezett. Összességében azonban egyet kell értenünk, csak más logika mentén a Kányádi-féle véleményekkel, hogy gazdasági és pénzügyi értelemben 1990 után a politikai szabadság ellenére is Magyarország egy kiszolgáltatott és kihasznált ország maradt. Ez magyarázza azt, hogy azok a eredmények, amelyek a magyar életszínvonal gyors növekedéséhez kapcsolódtak, nem teljesültek. Tehát a kiszolgáltatott ország annyit tesz, hogy a hazánkban előállított javak kikerülnek a rendelkezésed alól, és valahol máshol hasznosulnak. Most nem abban az értelemben vagyunk alárendelt

ország, hogy megszálltak bennünket az oroszok, ahol elég a fehérvári meg a veszprémi laktanyákra rámutatni, hogy a működő világ lényegét demonstráljuk, hanem egy sokkal árnyaltabb világrendszerben élünk. Ha valóban meg akarjuk érteni, hogy mi történik velünk, meg kell viágítani a GDP és a GNI közötti különbséget. Általában egy-egy ország gazdasági teljesítményét aszerint mérik, hogy milyen eredményt tud fölmutatni az úgynevezett GDP, vagyis a nemzeti össztermék tekintetében. Ha a világ országainak teljesítményi rangsorát fölállítjuk, az azt mutatja, hogy egy abszolút értékben és egy főre számítva mennyi terméket, értéket állítanak elő egy-egy országban. Azonban ez a szám figyelmen kívül hagyja, hogy az előállított termékből és értékből mennyi marad benn az adott országban. Mert a valóságnak csak egyik oldala az, hogy mennyit állítunk elő, az érem másik oldala az, hogy mennyi fölött rendelkezhetünk. A nemzeti össztermék és a rendelkezésünkre álló felhasználható érték között különbség van. Szinte minden ország esetében különbség van. A fejlett erős nyugat-európai országokban a saját maguk által előállított érték kisebb, mint a saját maguk által fölhatalmasított érték, mert képesek mások erőforrásait is bevonni, a magunkfajta országok esetében pedig úgy fest, hogy az általunk előállított érték nagyobb, mint ami fölött aztán valójában rendelkezhetünk. Ezért amikor a nemzetek versenyéről beszélnek, ami egyébként úgy tűnik, hogy egy tisztességes dolog, akkor a versenyben induló országok nem ugyanannál a rajtvonalnál sorakoznak föl. Vannak, akik előrébb vannak, vannak, akik meg hátrább. Magyarország esetében a különbség az előállított értékek és a Magyarországon fölhatalmasított érték között igen jelentős. A kilencvenes évek elején elérte a 8-9 %-ot is, a 1998 és 2002 közötti kormányzásnál beszűkült, majd 2002 után ismét kitért, és ma ismét beszűkülő félben van. Ez jól mutatja, hogyha nem ideológiai szempontból beszélünk arról, hogy mikor vannak Magyarországnak nemzeti kormányai, hanem, mondjuk, a gazdasági számokból próbáljuk ezt megfejteni, akkor jól látható, hogy melyek azok az időszakok, amikor olyan kormányai vannak Magyarországnak, amelyek arra törekednek, hogy a nálunk megtermelt értékből minél több a mi hatáskörünkben maradjon, a miáltalunk fölhatalmasított értékékként álljon rendelkezésre. Amikor ez a két tény közelít egymáshoz, akkor nemzeti kormányaink vannak, amikor pedig távolulni kezd, akkor – akármit is mondanak magukról – valójában nem nemzeti szempontokat állítanak a gazdaságpoli-

folytatás a 11. oldalról

tika középpontjába. Ez egy rejtett dolog, ez egy rejtőzködő nagy titok. Erről keveset beszélnek, pedig ez a dolog lényege! A nemzeti össztermék és a magyarok által felhasználható össztermék közötti különbség mintegy 2.000 milliárd forint. Ez egy hatalmas szám. Az egy évben kiadott összes nyugdíj kétharmada, ez az összeg több, mint a teljes oktatásra elköltött pénz, és majdnem kétévi államadósság utáni kamatfizetéssel azonos összeg. Ez eltűnik: megtermeltük, előállítottuk, megdolgoztunk érte, és eltűnt. Mik azok az eszközök, amelyek kiemelik Magyarországról ezt az erőforrást? Ahhoz, hogy igazságosak legyünk, világossá kell tennünk, hogy van olyan szegmense a Magyarországon létrejött jövedelmeknek, amelyeket jogosnak minősíthetünk, amiről azt gondolom, nem kell, hogy bántsa az igazságérzetünket. Mert igaz, hogy mi, magyarok tehetőségesek vagyunk, de ebben a pillanatban, ha megfeszülünk, akkor sem tudunk Audit vagy Mercedest előállítani. Ugyanakkor azáltal, hogy Audit meg Mercedest gyártunk Magyarországon, rengeteg munkahely jön létre, ami után adót is beszedünk, de az előállított terméken keletkező profit tekintélyes része azé lesz, aki a gyár. De ez mégis olyan kivitelem a Magyarországon létrejött termékeknek, ami ellen az ember nem berzenkedik úgy igazából, mert ebben az egész folyamatban mi is kapunk valamit cserébe, mi is élvezzük ennek – ha nem is teljes, de – bizonyos előnyét. A másik része azonban a jövedelmeknek, amely távozik, és a rendszer, amin keresztül kiemelik az országból, szerintem nem minősül jogosnak, ezért érdemes minden nemzeti kormánynak föllépnie vele szemben. Az egyik ilyen a bankok profitja. Tekintettel arra, hogy a bankrendszer nem magyar kézben van, azonban Magyarországon hitelez, az ebből keletkező profit nagy részét, mint a kockázatokért járó pénzt talán jogosultán vihetik ki, de hogyha ez a profit magasabb, mint amit a világ más országaiban elő tudnak állítani, az már jogosulatlan, és ezért itt indokolt például bankadót bevezetni annak érdekében, hogy ez a forrás Magyarország területén belül maradjon. Vagy hasonló pénzszivattyú működik akkor is, amikor a forint árfolyamát mesterségesen lerontják, a nemzeti bank alapkamatját mesterségesen magasra tartják, ezért a Magyarország számára az államadósság finanszírozása érdekében bevonható hitelek kamatát is mesterségesen magasra tartják, és ezért egy jóval magasabb kamatot fizetünk, mint ami indokolt lenne. Ezen nagyon sokan nagyon sok pénzt keresnek, szerintem ez egy jogosulatlan profit, ennek a benntartása a magyar nemzet-

gazdaságban szintén legitim nemzetpolitikai cél. Vagy hasonlóképpen például a monopóliumok esetében. Amikor a privatizáció történt, monopolpozíciókat szereztek meg nagy nemzetközi cégek a magyar energiaszektorban, a magyar vízellátásban, általában a közszolgáltatások területén, és az ármeghatározásban is monopolpozícióra tettek szert. Ami pedig fölötté van az indokolt profitnak, márpedig az elmúlt húsz évben ez általában fölötté volt, éppen most jövünk vissza a rezsicsökkentés révén ebből az állapotból, tehát ez a profit szerintem már jogosulatlan, monopóliumból fakadó profit, amit szintén kivisznek az országból. Vagy hasonlóképpen a devizahiteles konstrukció, amibe belecsalták emberek százezreit Magyarországon, szintén ilyen típusú, Magyarországon megtermelt jövedelem, amit az emberek fizetésekképpen megkapnak, de a devizahitel-kamatok emelkedése miatt, az árfolyam kedvezőtlen változása miatt ki kell fizetniük, azt pedig kiviszik a nagy nemzetközi pénzintézetek. Ezek mind olyan pénzszivattyúk, amelyeket ha egyenként beazonosítunk, és a számokat összeadjuk, meg fogjuk kapni azt a

kétezer milliárd forintot évente, amit a magyarok által előállított értékből mások kiemelnek a mi rendelkezésünk alól.

Ha belegondolunk abba, hogy mit csinált Magyarország 2010 után, és ennek a gondolatmenetnek a logikájában akarjuk megfogalmazni, akkor azt tudom mondani, hogy nemzeti gazdaságpolitikát kezdtünk folytatni annak érdekében, hogy az érték, amit a magyarok megtermelnek, Magyarországon maradjon. Beazonosítottuk ezeket a csatornákat, és egyenként megpróbáltuk ezek romboló hatását mérsékelni. Én sosem arról beszélek, hogyan akarunk válságot kezelni, hanem arról beszélek, hogy a most kialakuló új világrendbe hogyan akarunk fölépíteni egy olyan gazdasági és politikai rendszert, amely garantálja, hogy amiért mi dolgoztunk meg, a mienk is maradjon. Aki mögött egy nemzeti összefogás van és kétharmad, az vállalkozhat rendszerépítésre. De – anélkül, hogy bármely országot megemlítenék –, egy olyan országban, ahol éppen sikerül összerakni a többséget nagy nehezen egy koalíciós kormány formájában, majd lemond az egyik miniszter, a másik miniszter, és előállnak a válságok,

AZ ORBÁN KORMÁNY 25 PONTJA

1. *Rezsicsökkentés.*
2. *Nyugdíjak vásárlóértékének megőrzése.*
3. *Minimálbér emelése.*
4. *Politikusok számának megfelezése.*
5. *Szülésről visszatérő nők támogatása.*
6. *Munkahelyvédelmi akcióterv.*
7. *Háromezer-öttszáz új rendőr.*
8. *Újra három évig jár a gyés.*
9. *Allamadósság-csökkentés.*
10. *3 % alatt a költségvetési hiány.*
11. *Családi adózás.*
12. *Adókedvezmény a kis- és középvállalkozóknak.*
13. *Új mentőautók.*
14. *Különadó az indokolatlan végkielégítésekre.*
15. *Korkedvezményes nyugdíj a nőknek.*
16. *Erzsébet-program a rászorulóknak.*
17. *Östermelők támogatása.*
18. *Önkormányzati adósságátvállalás.*
19. *Három csapás törvény.*
20. *Devizahitelek megsegítése.*
21. *A tanárok elleni erőszak megfékezése.*
22. *Rászoruló gyermekek támogatása.*
23. *A magyar föld védelme.*
24. *Csak az kaphat családi pótlékot, aki iskolába járattja a gyermekét.*
25. *Pedagógusbérek emelése.*

hát ott örülnek, ha válságot tudnak kezelni. Ott a napi válságok túlélése leköti az ország vezetőinek minden energiáját, a szürkeállomány teljes egészét, és olyan álmom vagy gondolat, hogy fölépítsenek egy nemzeti célokat jól szolgáló politikai és gazdasági rendszert, meg sem tud születni. Az, hogy Magyarországon nem ez a helyzet, kizárólag azért állt elő, mert 2010-ben a magyarok – szerintem nyilván ezt nem ilyen bonyolultan átgondolva, ahogyan én ezt bemutatom, hanem ösztönből, és ilyenkor a kultúra, a civilizáció és a történelem sokat számít – ösztönből ráéreztek arra, hogyha 2010-ben nem hozunk létre egy soha korábban nem volt mértékű összefogást, akkor nem tudunk kikerülni ebből a helyzetből. És ezért szerintem helyes dolog, hogy a magyar kormány nem válságkezelésre törekszik, hanem egy új, a személyiségi jogokat tiszteletben tartó, az emberi jogokat tisztelő, a szabadság eszméjét elfogadó, de mégiscsak új politikai és gazdasági rendszert próbál fölépíteni. Nézzük, melyek voltak – kilenc ilyen lépést sikerült beazonosítanom – azok a lépések, amelyek az elmúlt három évben az előbb elmondott logikában a magyarok által megtermelt értékek fölötti nemzeti kiterjesztés megerősítését szolgálják. Az első az, hogy magát a rendszert létre kellett hozni. Ennek az új rendszernek az alapjait – a modern demokráciákban ezeknek az alapoknak mindig közjogi alapoknak kell lenniük – az új alkotmány írja le. Az új alkotmány, az Alaptörvény teremti meg a rendszer kereteit, amin belül, ha a kormányok jól végzik a munkájukat, akkor meg lehet védeni a Magyarországon előállított értékeinket. Az Alaptörvényünk talán még mindig tabudöntésnek számít Európában: ez nem egy liberális alkotmány. Az alkotmány a szabadság tiszteletére épül, de a szabadság tiszteletére nemcsak liberális alkotmányokat és közjogi berendezkedéseket lehet fölépíteni. A II. világháború után Európában szinte mindenhol kizárólagossá vált, hogy egy-egy alkotmányos berendezkedés mérőmutatója nem lehet más, minthogy mennyire liberális. Ezért amikor a nemzeti konzultációt meghirdettük az alkotmányról, az első kérdés lényegében erről szólt. Nem úgy hangzott persze, hogy „Ön liberális alkotmányt akar-e”, azt gondolom, nagyon sokan nem tudunk volna a mélyére hatolni ennek a kérdésnek, ha így tesszük föl, hanem azt a kérdést fogalmaztuk meg, hogy „Ön szerint az alkotmánynak csak jogokat kell garantálnia, vagy jogokat és kötelezéseket egyensúlyban”? És az emberek azt választották több mint 80 százalékban, hogy az új magyar alkotmány jogokat és kötelezéseket egyaránt definiáljon. Ilyen érte-

lemben tehát a csak jogokat és csak szabadságokat definiáló liberális alkotmányokkal szemben egy nemzeti alkotmány lett, amely a szabadságokra épül, de a jogokat és kötelezéseket egyensúlyban akarja tartani. Ez az alkotmányos berendezkedés éppen azért, mert nem liberális, visszaadta a polgárjogot annak a kifejezésnek, ami a közjó. Igenis, van olyan, hogy közjó, amelyet szolgálania kell a közintézményeknek, és a köz megválasztott vezetőinek is a közjót kell szolgálniuk. Ez a gondolkör lényegében az alkotmányban nyert elismerést, és innen állítható feladatként, mérceként a mindenkori magyar kormányok irányában. A második lépés, amit tettünk, az államadósság csökkentése. Könnyű belátni, amíg az államadósság magas, magas kamatokat kell fizetni, minél magasabb az államadósság, annál magasabb kamatokkal jutsz kölcsönhöz, azt vissza kell fizetni, és így ezen a rendszeren, ezen a pénzszivattyún keresztül egyre több megtermelt érték megy ki az országból. Ezért ha az államadósságot csökkentjük, akkor ezzel csökkentjük a visszafizetendő kamat összegét, ezen keresztül a kamat mértékét, és egyre inkább csökken az ezen az ágon Magyarországról távozó összeg. A kormányváltáskor 85 % környékén volt az államadósság, onnan levittük 79 %-ra, és utasítottam a gazdasági minisztert, hogy bár később járna le az IMF-nek visszafizetendő kölcsönünk, még a nyár folyamán végtörlesztést hajtsunk végre, és az egész összeget fizessük vissza. Ez az összeg rendelkezésre áll, mert az elmúlt három évben a magyarok megtermelték. A pénz a számlánkon van, visszafizetjük az IMF-nek, és így tisztán állunk az Úr színe előtt. Legálábbis ami a dolgoknak ezt a metszetét illeti. A harmadik dolog, amit a saját erőforrásaink feletti rendelkezésünk érdekében a kormány megvalósított, hogy belátta, hogy nemzetközi cégek nélkül az egyébként több mint 35 évig tartó kollektivizálásra, tehát állami erőszakkal történt vagyonekobzásra épített rendszer, amely szükségszerűen tökehiányos, nemzetközi tőke nélkül nem működtethető. De mégsem mindegy, mely nemzetközi cégek, melyik ágazatban és milyen arányban jönnek be, és ezért létrehoztuk a nagy nemzetközi cégekkel kötött stratégiai megállapodások rendszerét – lassan már harmincnál vagyunk –, ahol mi rögzítettük, hogy ők mit fognak csinálni a következő időszakban, és mely tevékenységüknél számíthatnak a kormány támogatására. A negyedik dolog, amelyet célul tűztünk ki, hogy a magyar nemzeti tőkét is meg kell erősíteni. Fontos a magyar kis- és középvállalkozások megerősítése, de az is fontos, hogy közép-európai méretek-

ben számottevő, nagy, nemzetközi cégei is legyenek Magyarországnak. Mondok néhány ilyen: a pénzügyi szektorban megvan az OTP, amelynek ugyan vitatható tulajdonosi háttere van, de mégiscsak magyarországi banknak tekinthető. Most a takarékszövetkezeti rendszert melléservezzük, így nyugodtan mondható, hogy a pénzügyi rendszeren belül lassan meg fogjuk haladni az 50 százaléknyi nemzeti tulajdoni arányt, és van egy pénztintézet, amely közép-európai kitekintésben is jelentősnek mondható, sőt az európai rangsorban is úgy áll. Az energiaszektorban van egy MOL, és van egy MVM, amely hasonló eredményeket mondhat magáénak. Az építőiparban a Trigránit, a Közgép, az alumíniumiparban a MAL, a gyógyszeriparban pedig a Richter, amely szintén egy nemzeti kézben lévő tőkés vállalkozás. Tehát nyugodtan mondhatom, hogy a nemzetközi versenyképességhez szükséges ágazatokban versenyképességet mutatni tudó nagy magyar cégek hálózata is lassan megépül. A következő dolog, amit tettünk, az, hogy megpróbáljuk a korábban igazságtalanul szétosztott közterheket igazságosan szétosztani. Megszüntettük azokat a kiváltságokat, amelyeket elsősorban a pénzügyi szektorban és azon túl pedig a nagy nemzetközi cégek magyarországi hálózataiban tapasztaltunk, hogy arányaiban kisebb, tehát a képességeikhez képest kisebb arányban vállaltak közterhet, mint, mondjuk, a kiskeresetű, dolgozó magyarok. Ezért bevezettük a bankadót, és bevezettük a multiadót is. Mint bizonyára tudják, ez folyamatos vitát eredményez Brüsszellel, de majd egy későbbi gondolatban erre visszatérek, a számok azt mutatják, hogy megéri ezt a konfliktust vállalni. A következő dolog a demográfiai program. Azzal a problémával állunk szemben, hogy előregszik a magyar társadalom, és olyan életviszonyok alakultak ki hazánkban, hogy azt kell mondanom, sajnós – mint Tőkés püspök úr tanulmányaiból is tudjuk – nemcsak Magyarországon, hanem az egész Kárpát-medencében, ami összességében a magyar népesség fogyásához vezet. Ha jól a mélyére tekintünk ennek a dolognak, akkor nekünk, férfiaknak be kell ismerünk azt, hogy olyan gazdasági és társadalmi rendszereket működtetünk, amelyek nem adják meg a nőknek a szükséges megbecsülést. Egész addig, míg ez az új, a nemzeti érdekeket védő politikai és gazdasági rendszer nem adja meg a nőknek a szükséges megbecsülést és elismerést, addig a demográfiai hanyatlást nem lehet megállítani semmilyen közgazdasági eszközzel. Ezért a kormánynak, és az embereknek maguknak is szerintem az volna a

folytatás a 13. oldalról

dolguk, hogy a nők társadalmi szerepének elismerése ügyében nagyvonalúbbak legyenek, mint amit az elmúlt időszakban mutattak. Ezért az egész gyermekellátási rendszer fontos átalakítását hajtjuk végre ősszel, amit a magyar belpolitikában gyed extrának nevezünk, és újrászabályozzuk azokat a pénzügyi lehetőségeket, amelyeket egyébként a gyermeket vállaló nők igénybe vehetnek a magyar államtól. A következő stratégiai elem a devizahitelek kivezetése a magyar pénzügyi rendszerből. Most itt nemcsak arról van szó, hogy megsegítsünk embereket, akiknek ma az egyetlen vagyontárgyuk a fedél a fejük fölött, a lakásuk került bajba. Ez önmagában is cselekvésre kell, hogy sarkalljon egy kormányt, de van itt egy még ennél is jelentősebb dolog. A devizahitelek végül is egy rászedés eredményeképpen álltak elő: rászédtek az embereket, elhittették velük, hogy ez egy olyan valami, amin sokat lehet nyerni, és nagyon kicsi a kockázata annak, hogy veszítsenek. Kiderült, hogy lehet nyerni egy ideig, egy idő után előállhat azonban olyan helyzet, amikor a kockázat sokkal nagyobb, mint a várható nyereség. Kicsit belerángatták és belecsalták a bankok a magyar állampolgárokat ebbe a konstrukcióba, és ezen a bankok rengeteget kerestek. Ezért amikor a devizahiteleket kivezetjük a pénzügyi rendszerből, akkor valójában nemcsak egy pénzügyi manővert hajtunk végre, hanem igazságot szolgáltatunk. Világossá akarjuk tenni a jövőre nézve minden nagy, tőkés csoport számára, hogy nem lehetséges még egyszer úgy pénzt csinálni és profitot előállítani Magyarországon, hogy embereket szednek rá. Ez nem lehetséges. Ott, ahol a kormány be tud avatkozni, ez ellen mindig be is fog avatkozni. A következő kormányzati elgondolás, amit szóba szeretnék hozni, a munkára és a közmunkára vonatkozik. A közmunkáról két fölfogás létezik ma Európában. Vannak a többiek az egyik oldalon, s mi a másikon. A többiek oldalán az a gondolkodás meghatározó, hogyha majd lesz gazdasági növekedés, ha kijutunk a gazdasági válságból, akkor majd jut munkalehetőség az embereknek. Ahol mi vagyunk – talán inkább magányosan –, a másik oldalon, azt mondjuk, ez fordítva van: ha lesz mindenkinek munkája, akkor kijutunk a válságból. Ez egy nagyon fontos különbség, és nem csupán retorikai fordulat. Amikor az amerikaiak az 1929-33-as világválságot kezelve a New Deal meghirdették, a költségvetésükben volt mozgáster. Nem volt ott az Európai Unió a számukra, mely kimondja, hogy három százalékosnál nagyobb hiány nem lehet. Ők akkor nagy programokat hirdettek meg: út- és vasút-

építéseket, amelyeket költségvetésből finanszíroztak. Ez Magyarország számára ma nem lehetséges, mert el vagyunk adósodva, három százaléknál magasabb volt a hiányunk, épphogy visszahoztuk, és amint e fölé megyünk, az unió büntet, tehát nekünk úgy kell munkahelyeket létrehozni, hogy erre közben nagyon kevés költségvetési forrásunk van. Ezért nem tudunk nagy közberuházásokat meghirdetni, hanem kis közmunkaprogramokat indítunk, ami összességében háromszáz-ezer ember számára teremt lehetőséget. Háromszáz-ezer olyan ember van Magyarországon, aki ma közmunkából és nem segélyből él, és korábban segélyből tartotta fenn magát. Ez igaz, hogy nem vasútépítés, hanem ároktisztítás. Igaz, hogy nem útépités, csak kaszálás. Igaz, hogy nem fejlett ipari munka, hanem szociális mezőgazdasági tevékenység. Ez igaz, de munka, jövedelem, és összességében ez a rendszer segít hozzá bennünket ahhoz, hogy azáltal, hogy mindenki dolgozik, úrrá lehessünk a válságon. És végezetül az utolsó fontos lépés: a magyar nemzet számára rendelkezésre álló emberi erőforrások újjászervezése. Azért került egy minisztériumba az egészségügy, a sport, az oktatás, a kultúra meg minden egyebek, mert itt az emberi erőforrással való gazdálkodás rendszerét kellett újjászervezni. Nem megoldani az egészségügy problémáját, javítani az oktatás minőségén, hanem egy új szemléletben összenézni és az emberi erőforrások egy logikus, új gazdálkodási rendszerét fölépíteni, amivel az EMMI nevű minisztérium most már három és fél éve birkózik. Azt gondolom, hogy talán nem sikertelenül. Ezért bizonyos területeken, az emberi erőforrás-gazdálkodás bizonyos területein, mint egészségügy, oktatás, visszaállítottuk az állami felelősséget. Tehát az iskoláink többé nem önkormányzatiak, hanem államiak. A kórházak nem a megyei közgyűlésekhez tartoznak, hanem az államhoz, és így tovább. Ennek lényege, hogy állami felelősséget tudjunk érvényesíteni. Kitérnék arra a kérdésre, hogy érdemes-e vállalni konfliktust az Európai Unióval? Kétfajta ember van a mi politikai táborunkban. Most nem az egész országról, hanem a mi politikai közösségünkről beszélek. Az egyik az, akinek fontos, mi van ráírva a zászlónkra. Általában, ha azt keresgéljük, mi is van felírva a polgári, jobboldali, keresztény, nemzeti tábor zászlójára, akkor leginkább Rákóczi zászlófeliratát hozhatjuk ide, ugye: „Istennel a házáért és a szabadságért!” És vannak emberek, akiknek fontos, hogy ez alá és éppen ez alá a zászló alá álljanak be, mert más zászló alá nem akarnak – mondjuk, „Föl, föl, ti rabjai a földnek...” feliratú

zászló alá nem akarnak – beállni; vannak ilyen magyarok, nekik fontos. De a mi politikai táborunkban nagyon sokan vannak, akiket igazából nem hoz lázba, mi van felírva a zászlónkra. Azzal törődnek, hogyan lesz meg a következő napi betevőjük, hogyan élnek túl a következő hónapot, és egyáltalán gazdasági értelemben képesek-e magukat és a családjukat fönntartani. És ha esetleg érdekli is őket a zászló, hát csak ez után. Nagyon fontos, hogy azoknak az embereknek, akiket nem érdekel, mi van fölírva a zászlónkra, mindig bizonyos legyen, hogy amikor ez a zászló van fenn, akkor ők jobban élnek, amikor meg a másik zászló van fenn, akkor rosszabbul. Ezért tehát nekünk a nemzetpolitikánkon keresztül gazdaságilag is sikeresnek kell lenni, vagyis be kell bizonyítanunk ennek a közönségnek is, hogy amíg azok a konfliktusok, amelyeket nemzeti ügyekből kiindulva vállalunk, gazdaságilag ésszerűek, és azon ők nyerne, és nem veszítenek. Mondok is rögtön egy példát! Itt volt ez a konfliktus az Európai Unióval, nemzeti alapon vállalt konfliktus: megadóztattuk a nagy telekommunikációs cégeket, az unió ezt nem fogadta el, eljárást indított ellenünk, perre mentünk, és a legutóbbi napokban született egy döntés arról, hogy nekünk van igazunk első fokon. Az unió visszavonta ezt a keresetét, és itt kiderült, hogy igenis megérte konfliktust vállalni, mert írd és mondd: 185 milliárd forintot gyűjtöttünk be, amit nem tudtak tőlünk visszavenni. 185 milliárdot! Ezt adóból kellett volna beszédnünk az emberektől, ha nem szedjük be a multicegektől. És ugyanígy áll a helyzet a bankokkal, tehát nem öncélú konfliktusokat vállalunk, hanem a kisemberek, a kiskeresetűek számára is nagyon fontos, értelmes, nemzeti konfliktusokat vállalunk, aminek közvetlen gazdasági haszna van ezeknek az embereknek a számára. Ezt az összefüggést mindig be kell mutatnunk, mert ha ezt nem mutatjuk be, akkor az ellenfél azt fogja bemaagarázni ezeknek az embereknek, hogy öncélú ideológiai konfliktusokat vállalunk pusztán az Európai Unióval. Holott ez nem igaz. Ha össze számoljuk, hogy az igazságos közteherviselés érdekében mennyi pénzt szedtünk be máshonnan, mint az emberektől – bankok, nyugdíjalapok és így tovább –, ez több ezermilliárd forint. Soha ilyen igazságos és méltányos tehermegosztás Magyarországon nem volt, mint amit az elmúlt három évben építettünk ki, és ez azoknak is fontos, akiket a nemzeti politika absztrakt céljai kevésbé vonzanak.

Végezetül arról, hogyan kapcsolódik a kettős állampolgárság és a Kárpát-medencei keretekben való gondolkodás mindahhoz, amiről beszéltem? A XX. szá-

zadi történelem Magyarországot egy szétszórt nemzeté tette. Egyes nemzetrészeket úgy szórt szét, hogy el se mozdította, csak választóvonalakat húzott a különböző nemzetrészek közé. Lásd, itt ülünk Erdélyben, ez Románia, holott egyébként ez korábban Magyarország volt. Húztak egy vonalat, ezzel elválasztottak bennünket. Csak az '56-os forradalom után 180-200 ezer magyar ment el Nyugat-Európa irányába. Szétszórtatott. És ez a kiáramlás nem csak az '56-os forradalomhoz, hanem a XX. század más eseményeihez is köthető: II. világháború előtt, II. világháború után. Magyarország tehát egy szétszórt nemzet. A kérdés az, hogy van-e értelme és lehet-e egy szétszórt nemzetből erős világnemzetet építeni, márpedig ha a magyarok erős nemzet akarnak lenni, akkor csak világnemzetként tudnak azzá válni. Ugyanis a dolgok mostani állása szerint közjogi kapcsolatot létrehozni a világban élő magyarok között nem területi alapon, hanem az állampolgárság kötelékén keresztül lehet. Ha tehát össze akarjuk adni és össze akarjuk szervezni a világban élő összes magyar erejét, az csak az állampolgárságon keresztül lehetséges. Ezért annak a politikának, amit Magyarország folytat, vagyis a saját erőforrásai fölött saját magunk rendelkezünk, ennek szerves része a kettős állam-

polgárság, mert így teremtjük meg a lehetőséget, hogy összedolgozzanak a különböző államok területén élő magyarok. A kérdés csak az, hogy meg tudjuk-e ezt a közjogi köteléket teremteni, és utána okosan tudjuk-e szervezni a világban élő magyarságot úgy, hogy egy erős anyaországhoz kapcsolódva a szülőföldjükön maradván is gyarapodni tudjanak. Ez az a dimenzió, amikor hirtelen az országpolitika át lép nemzetpolitikába. Mert Magyarországnak nemcsak az a fontos, hogy a Magyarországon élő magyarok gyarapodjanak, nekünk azt a módszert kell megtalálnunk, ahol a budapesti magyar is, a felcsúti magyar is, a tusnádfürdői magyar is, a New Yorkban élő magyar is meg az Argentínában élő magyar is valahogyan gyarapodni tud. Egy olyan rendszerhez tud kapcsolódni, amelyből ő erőforrásokat kaphat. Ilyen értelemben nem kizárható a világban élő magyarok összeforrásának a mértéke kell, hogy növekedjen. Ennek a módjait, módszereit, szervezését kell kidolgoznunk és megtalálnunk, de mindennek az alapja az a kötelék, ami a világban szétszórtva élő magyarok és az anyaország között fennáll, ez pedig nem lehet más, mint az állampolgárság. A mi esetünkben a kettős állampolgárság. Ezért a magyar nemzetstratégiának, a gazdasági nemzet-

stratégiájának szerves része a nemzetpolitika, amely segít megőrizni a nemzeti identitást, segít abban, hogy szülőföldön boldogulhassanak ezek az emberek, segít abban, hogy az óvodától az egyetemig magyar nyelven tudjanak tanulni. Ezek az intézmények kötődjenek az anyaországi Magyarországhoz, és így szétszakított nemzetből erős nemzeté tudjunk válni. Ennek a politikának a kulcsa, az erős anyaország. Ha nincs erős anyaország, nincs erős nemzet. És ezért miután 2010-ben a magyarországi magyarok jóvoltából egy kétharmados fölhatalmazással a nemzeti erőforrások fölött rendelkezni képes új politikai és gazdasági rendszert kezdtünk fölépíteni, amelybe sikerült bevonnunk a világban élő összes magyart, most már az ő érdekük is, hogy ez a saját erőforrásaink fölött rendelkezni akaró nemzetpolitika, nemzeti politika a 2014-es választások után is folytatódjon. És ez most már nemcsak az anyaországi magyarok ügye, hanem mindannyiunké. Közös lehetőség és közös felelősség.

orbanviktor.hu
(Tusnádfürdő, 2013. július 27.)

ONLINE ÁLLÁSKERESÉSI SZOLGÁLTATÁS

Virtuális Munkaerőpiac Portál (VMP) néven online álláskeresési szolgáltatást működtet a Nemzeti Munkaügyi Hivatal. A portál fő célja, hogy a munkáltatók és a munkavállalók minél könnyebben, minél egyszerűbben egymásra találjanak. Ingyenes, hiteles, kényelmes – ezek a legfőbb jellemzői a szolgáltatásának. Az oldal címe: <http://vmp.munka.hu>, melyen már az induláskor több mint 33 ezer önéletrajz és mintegy 3700 állásajánlat volt található. A rögzített állásajánlatok és önéletrajzok hitelességét a munkaügyi szervezet szakemberei ellenőrzik. A rendszerbe történő belépéshez – hasonlóan az ügyfélkapuhoz – regisztráció szükséges, amelyhez álláskeresők esetében a TAJ számot és a munkaügyi szervezet által biztosított IR azonosítót, a munkaadók esetében pedig az adószámot/adóazonosító jelet és a foglalkoztató azonosítót kell megadni. Mindkét azonosítót a munkaügyi központok kirendeltségein lehet igényelni.

NEMZETI
FOGLALKOZTATÁSI
SZOLGÁLTATÁS

Keleti nyitás

exportösztönző képzés a kis-és közepes vállalkozásoknak

A Fejér Megyei Kereskedelmi és Iparkamara a Nemzetgazdasági Minisztérium támogatásával „Keleti nyitás – exportösztönző külgazdasági képzés kisvállalkozások számára” címmel 1 napos képzést tart 2013. szeptember 26-án, a Gazdaság Házában. Exportösztönző külgazdasági képzésünk során, a keleti piacok – Kína és Kazahsztán – vonatkozásában hiánypótló gyakorlati ismeretekhez juthatnak Fejér megye kkv-i, amelyek segítségével eredményesen építhetik ki, illetve növelhetik meglévő külpiaci tevékenységüket, Kazahsztán és Kína vonatkozásában. A két ország eltérő kultúrájának, szokásainak és szokványainak megismerése, a jó gyakorlatok bemutatása, a benchmarking tevékenység, a személyre szabott tanácsadások nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy a külpiacra lépést tervező vállalkozások elkerüljék a buktatókat, sikeresek legyenek e fontos célpiacokon.

A rendezvény a Nemzetgazdasági

Minisztérium támogatásával valósul meg. Helyszín: Fejér Megyei Kereskedelmi és Iparkamara - Gazdaság Háza, Székesfehérvár, Hosszúsétatér 4-6.

Időpont: 2013. 09. 26. 10:00 - 2013. 09. 26. 15:00.

Jelentkezés határideje: 2013. 09. 20. 00:00.

Térítésmentes részvétel.

Információ és jelentkezés:

Erdősné Zsuzsa, 22/510-314, zsuzsa.erdos@fmkik.hu

Ízelítő a képzésből:

Mire figyeljünk a kapcsolatfelvételtelkor? Hogyan tárgyaljunk? Írott és íratlan szabályok; Üzleti szokások, protokoll tudnivalók; Különbségek, azonosságok – a gazdasági környezetben.

WWW.FMKIK.HU

Példa nélküli földprogram

A Földet a Gazdáknak elnevezésű állami földprogram keretében ez év végéig mintegy 250 ezer hektár állami földet juttat a Vidékfejlesztési Minisztérium a helyben lakó, állattartást vállaló családi gazdaságokhoz. Példa nélküli földprogramról van szó, a magyar agrártörténelemben első ízben segíti ilyen mértékben egy kormány a gazdákat. Az összes állami termőföld 600 ezer hektár. A szocialisták, ezek legnagyobb részét 600 bérlőnek adták oda – jellemzően egyedi (különleges) feltételekkel. A jelenlegi kormány kevesebb, mint fele ekkora területen, több ezer gazdának fog lehetőséget biztosítani. Korábban a mamutbirtokok „mindent vittek”, ingyen vagy jelképes bérleti díjakért cserébe. Ennek a világnak vetett végét a mostani ország-vezetés: a kormány intézkedéseinek eredményeként a családi birtokok megerősödnek, az agrárközéposztály lesz a vidéki termelés gerince. A Földet a Gazdáknak Program még az elején tart, az eddigiekhez képest mégis már

most megháromszorozódott a szerződések száma: mintegy 1800 okiratot kötött a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet (NFA). Pedig a földművesek használatába kerülő birtoktestek alig egy-hatoda lett gazdára eddig. Az átlagos birtokméret 30 hektár körül van, ami nem nevezhető nagybirtoknak. Év végéig minden pályázati nyertessel szerződést fog kötni a szaktárca. Több a szerződés, több a magyar gazda. Területalapú támogatást idén négyezerrel többen igényeltek, mint a földprogram előtti időkben. Nő az állatlétszám Magyarországon, ami szintén azt mutatja, hogy jó úton jár a magyar mezőgazdaság. 2010-ben bezárt telepeket, bezárt vágóhidakat, tönkrement vidéket örökölt az Orbán kormány. Innen kezdődött az újjáépítés. A cél az, hogy minél több vidéki ember találja meg a számítását a mezőgazdaságban és növekedjen a vidék népességmegtartó képessége. Az új földörvényt nem a gazdák támadják, hanem a politikai pártok. Az ellenzékkel ellentét-

ben a gazdák megértették az új szabályozás fő üzenetét. Azt, hogy a magyar föld magyar kézben marad. Elvben vehetnek csak uniós állampolgárok földet, de a gyakorlatban nem lesz rá módjuk. Az Európai Unió csatlakozással Magyarország is vállalta a közösségen belüli tőke szabad áramlását. Ezért kellett rögzíteni ezt az elvi lehetőséget a törvényben. De uniós példákat alapul véve olyan paragrafusok kerültek a törvénybe, melyek nehéz akadálypályaként állnak a nem helyi földművesek elé. Ha meg is felelne egy nyugati gazda ezeknek a szigorú követelményeknek, a helyi földművesekből álló földbizottság akkor is megvétózhatja az adásvételi szerződés létrejöttét. A magyar gazdák pedig nem fognak saját életérdekeik ellen dönteni. Az ellenzék nem szakmai bírálatot mond a törvényről, hanem tudatoson félrevezető választási kampányt folytat. Aki ezt a törvényt támadja, az a magyar gazdákat, a magyar anyaföldet támadja.

WWW.FIDESZ.HU

Jövő júliustól elektronikussá válnak az anyakönyvi eljárások

A Magyar Zoltán program részeként az eddig használt, 1895. október 1-én kialakult anyakönyvezési rendszert 2014. július 1-jétől felváltja az egységes rendszerű, az egész országra kiterjedő elektronikus anyakönyvezés. A törvény megalkotásának az volt a célja, hogy a szakmai értékek megőrzése mellett egy olyan nyilvántartás jöjjön létre, amely közhitelességét, megbízhatóságát tekintve megfelel elődjének, de a technikai fejlődés eredményeként gyorsabb, könnyebb, kényelmesebb ügyintézés tesz lehetővé mind a polgárok, mind a nyilvántartást vezető hatóságok számára. Az új rendszerben adattakarékossági és célszerűségi okokból az adatok nyilvántartása nem anyakönyvi események alapján, hanem személyhez kötötten történik majd, így egyféle anyakönyv váltja fel a jelenlegi négyféle (születési, házassági, bejegyzett élettársi kapcsolati, halotti) anyakönyvet. Az elektronikus anyakönyvi rendszerbe minden egyes adatot csak egyszer szükséges felvinni, a következő esemény bejegyzésekor azok már rendelkezésre fognak állni. A továbbiakban egy adott személy valamennyi anyakönyvi eseményéhez kapcsolódó adatai egy helyen lesznek megtalálhatók. Az elektronikus anyakönyvi

rendszerben egyetlen gombnyomással elérhetőek lesznek egy adott anyakönyvi esemény adatai, bárhol is történt az országban, így nem kell majd utazni vagy heteket, esetleg hónapokat várni a dokumentumokra, ami jelentős előnyt jelent az ügyintézésben. Újdonság, hogy az anyakönyvből igényelhető kivonat kiállítására a külképviseleteken is lehetőség nyílik majd. Az elektronikus anyakönyv kötelező adattartalma lesz a származási hely, ami a születési anyakönyvi kivonatban is szerepelni fog. Újítás, hogy az elektronikus anyakönyvi nyilvántartás részévé válik az apai elismerő nyilatkozatok nyilvántartása. Az új rendszerben szükségtelenné válik a házassági anyakönyv aláírása, pótlására bevezetik a házasságkötési lapot, ezzel megmarad az aláírás ünnepélyes szertartása. A papír alapú anyakönyvek adattartalmának digitalizálása folyamatosan történik. A törvény meghatározza azokat az eseteket, amikor a papír alapú anyakönyvi bejegyzés adattartalmát az elektronikus anyakönyvbe rögzíteni kell. Ilyen eset például, ha a papír alapú anyakönyvi bejegyzés adattartalmában változás következik be, ekkor ugyanis az adott esemény adatait be kell jegyezni az elektronikus anyakönyvbe, és az adatvált-

tozást már az elektronikus bejegyzésen kell átvezetni. A digitalizálás egy másik esete az anyakönyvi eseményekhez kapcsolódik, így például a házasságkötés esetén rögzíteni kell a házasságkötés papír alapú születési anyakönyvi bejegyzését. A törvény az adatvédelmi követelményeket és az anyakönyvek sajátosságait figyelembe és a közlevéltárról szóló törvény kutatásra vonatkozó szabályait alapul véve, egységes szabályokat állapít meg az 1980. december 31-ig vezetett anyakönyvek kutathatóságára, amelyekkel egyensúlyt kíván teremteni az érintettek jogainak védelme és a múlt megismerésére irányuló érdek között. Megteremti továbbá a hatályos jogszabályokban biztosított lehetőségeket meghaladóan az 1981. január 1. óta vezetett anyakönyvek kutathatóságát, amelyre a hatályos törvényi rendelkezések nem biztosítanak lehetőséget. A rendszer működéséhez szükséges közel egymilliárd forintot informatikai fejlesztéseket uniós pályázati forrásból finanszírozzák, az anyakönyvvezetők fél éves képzésen vesznek majd részt.

KIM SAJTÓ OSZTÁLY

Színnel-Lélekkal

Közel egy esztendeje működik a Színnel-Lélekkal Művészeti Egyesület. A tagság folyamatosan gyarapszik, mára már legalább harmincan tartoznak közéjük. Szinte valamennyien olyan alkotók, akik hivatásszerűen egészen mással foglalkoznak, és csak szabadidejükben hódolnak művészi szenvedélyüknek. Festészet, szobrászat, hagyományos és modern technikák a fő profiljuk, de költő-versíró is társult hozzájuk. Tanár és tanítvány, férj-feleség, anya és gyermek is akad közöttük. Van, aki éppen csak kezdi, van, aki gyerekkora óta folytatja a „művészkedést”. Többen erről a környékről (Alcsútdoboz, Felcsút, Tabajd, Vál), de mások meszeszebről (Siófok, Tata, Budapest) csatlakoztak az egyesülethez. Megalakulásukat a „legyen jobb körülöttünk a világ” szemléletű alkotók tömörítése motiválta. Hitvallásuk, hogy képeikkel, szobraikkal, írásaikkal segítséget adjanak a betegségben, bajban, gondban lévő embertársainknak. Egy szépen kikevert színnel, tartalmat hordozó anyagformálással vagy a gondolatot lefestő szóval valójában azokhoz akarnak elérni, akiknek szükségük van erősítésre, bátorításra. Sajátos önkifejezésüket nem célnak, hanem eszköznek szánják, adni szeretnének: jószágot, szépséget, hitet, erőt, barátságot. Vezetőjük Mészárosné Kelemen Beatrix Csilla abban a szellemben tartja össze a csoportot, hogy küldetésük van. A Színnel-Lélekkal Művészeti Egyesület tárlatai mindig a „Vigyünk mosolyt a világba” üzenetet hordozzák. Szeretnének egyre nagyobb körben megmutatkozni, a kiállít-

tásokkal távolabbi helyekre is eljutni. Az idei év nyarán a FATEV Egyesület rendezvényeihez társulva (Kórusminősítő, Kápolnaestek), négy alkalommal mutatkoztak be az Alcsúti Arborétum Kápolnájában. Az „összhangban a lélekkal és a világgal” mottó jegyében harmonikus sokszínűség jellemezte képzőművészeti kiállításait. Összehasonlíthatatlan stílusok, különböző töről fakadó alkotások kerültek együtt, egyszerre közönség elé. Az alkotói szándékától azonban, mégis minden összecsengett, mert kivétel nélkül jelen volt az egyes művekben is a harmónia. Azaz az arányok, a mértékek, az illeszkedés, ahogyan a teremtett világban is így van. Sajnos a humán világ nem mindig ilyen, de éppen az a művészet dolga, hogy tükröt tartva visszaterelje az ingadozó emberi társadalmat a kiegyensúlyozottságba.

A Színnel-Lélekkal Művészeti Egyesület alkotói: Amtmann Attila, Bartha Csilla, Bálint Róbert, Bálintné Banka Mária, Blaschek Tamásné, Bartuska Pál, Bartuska Pálné, Csepeli Lászlóné, Dr. Páricsi Orsolya, Fekete Ildikó, Hajdu Andrea, Jeney Ágnes, Katonáné Tóth Judit, Király Erika, Lőrinczné Bacsó Márta, Mányerné Páhok Katalin, Mészáros Ágnes, Mészárosné Kelemen Beatrix Csilla, Némáné Nagy Julianna, Pálinkás Mariann, Pritz Ildikó, Sulyok Teréz, Técsi Ágnes, Tóth H.Györgyi, Vincze Zita, Weimer Ferencné.

TÓTH ERIKA

Megépül a játszótér

Sikerrel zárult a FATEV egyesület játszótér építésre beadott pályázatának elbírálási szakasza. Örömmel adok hírt arról, hogy az MVH által 2013. szeptember 4-én kiadott támogatási határozat alapján megvalósítható a fejlesztés. Szeretnénk minél előbb, lehetőleg még az őszi folyamán átadni az új játszótér helyet az alcsútdobozi gyerekeknek. Ha az időjárás és a kivitelezői kapacitás is úgy akarja, a református gyülekezeti ház udvara rövidesen közcélú közösségi játszótérre alakul át és gyermekszivajgtól lesz hangos. Én úgy fogom fel, hogy a templom és a zöldellő domboldal ölelésében felépülő játszótér egy olyan közösségi tér lesz, amely a gyermekes családok közötti beszélgetéseknek, szabadtéri összejöveteleknek is jó helyszínül szolgál majd. Biztos vagyok benne, hogy az új játszótér birtokbavétele gyerekeink számára nagy élmény lesz, és e fejlesztés révén egy kicsit mi is jobban fogjuk érezni magunkat falunkban.

TÓTH ERIKA

Hasznos honlapok

START-kártya program
www.startkartya.hu

A Nemzetgazdasági Minisztérium által koordinált START-kártya program hivatalos honlapja. A programmal a munkaerő-piaci szempontból hátrányos helyzetűnek számító kismamákat, a tartósan munka nélkül lévőköt, illetve az 50 év feletti és alacsony iskolai végzettségű tartósan álláskeresőket kívánja segíteni.

Családi Tudakozó, a család irányítúje az interneten
www.csaladitudakozo.hu

A Családi Tudakozó egy internetes tudástár a magyar családok számára elérhető családtámogatásokról, segélyekről és lehetőségekről, kiegészítve hírekkel, érdekességekkel, programajánlóval.

Mészáros

PUB & PIZZÉRIA

SÖRÖZŐ ♦ ÉTELBAR ♦ FAGYIZÓ

BOWLING

EZÉRT A KUPONÉRT MINDEN PIZZÁBÓL
10 % KEDVEZMÉNYT ADUNK!

MEGÉRI BETÉRNI, MEGÉRI RENDELNI!

Hős Csaba, Alcsút – Doboz, 2013.05.26.
Márk 10:46-52

Kétféle élet

Idekészítettem egy pohárban vizet. Na, nem azért, hogy igyak, ha a beszédétől kiszáradna a szám. Sokkal inkább azért, hogy érzékeltessem, megmutassam, szemléltessem azt, hogy kétféle élet létezik. Van pesszimista ember és van optimista. A pesszimista ember, ha ránéz erre a pohárra, ezt mondja: félig üres. Az optimista azt mondja: félig tele van. A pesszimista azt mondja: kár, hogy csak fél pohár. Az optimista azt mondja: de jó, hogy van benne víz. Ha egy kicsit mélyére megyünk ennek a sarkított és kissé felszínes dolognak, akkor rádöbbenünk, hogy a kétféle megközelítés kétféle életszemlélet, mentalitás. Úgy is nevezhetnénk ezt a kétféle sorsot és mentalitást, hogy hiánymotivált élet és növekedésmotivált élet. Vagy másképpen sebzettség-motivált élet és teljességvezérelt élet. Sorsunk, életünk, emberségünk, boldogságunk legnagyobb kérdése az, hogy hogyan válhatnánk hiánymotivált emberekből teljességvezérelt, növekedő emberekké. A válasz egy szó: Jézusban. Hiszen a Jézussal való találkozás cseréli ki, fordítja meg, alakítja át az emberi életet. Ez történik itt, a felolvasott igében. A bibliai képpel kifejezve: útszéli vak koldusból, úton lévő, a hit látásával látó, Jézussal járó, haladó ember lesz. Az örömhír az, hogy ez veled és velem is megtörténhet ma, hiszen ahogy Jézus útja találkozott Bartímeus útjával, a mai istentiszteleten a mi utunk kereszteszódik, az Isten fia útjával. De mik is a feltételei az emberi élet kicserélődésének?

Egyfelől életünk kicserélődésének a feltétele az őszinte szembenézés a valósággal. Jézus jelenlétében ez történik az emberi élettel. Bartimeus itt rádöbben és szembenéz élete valóságával és legmélyebb kérdésével, sébével. Azzal, hogy vak. Pedig ezen kívül számtalan dolog foroghatott benne. Sőt, ebből fakadóan millió napi gondja lehetett. Gond volt, hogy nem tudott dolgozni. Gond volt, hogy koldulnia kellett. Gond volt, hogy mindig kevesebb volt az alamizsna, mint amit kapott. Gond volt, hogy nem voltak szerettei. Gond volt, hogy le is nézték az emberek, hiszen a kor szemlélete szerint a gyógyíthatatlan betegség valamilyen extra nagy bűnnek volt isteni büntetése. Gond volt, hogy égette a forró déli nap az út mellett. Gond volt, hogy izzadt testét bántóan lepte az út pora. Gond és seb. De itt, de Jézus közelében élete legmélyebb,

legfájóbb sebzettségével és hiányával kell szembenéznie. Azzal, hogy vak. Jézus közelében nem a sebeinkre és hiányainkra ráakódott dolgok számítanak, és jönnek a felszínre, hanem a sebeink és hiányaink. Jézus közelében mindig letisztulnak a nagy nyomorúságunkra rakódott kis bosszúságaink, és a gyökérprobléma tűnik elő. Minden evangéliumi történetben ezzel találkozunk. A gazdag ifjúnak szembe kell néznie élete legmélyebb sebzettségével a pénzhez való viszonyával. A bénának a bénaságával, a vaknak a vakságával. Jézus előtt szembe kell nézni és szembe is lehet nézni saját helyzetünkkel. Ahogy a fronton szenvedő honvédnak nem az a baja, hogy fázik, hanem, hogy háború van, ahogy a rákos betegnek nem az a baja, hogy nincs étvágya, hanem hogy talán nem éli túl, úgy nekünk sem a felületi sebeink a sebeink, hanem valahol mélyebben van életünk legnagyobb sebzettsége, hiánya. A szép az, hogy Jézus mindig ezeken a legmélyebb, legfájdalmasabb helyeken lép be a sorsunkba és kezdi el gyógyító munkáját. Lefordítsam? Nem az a gondod, hogy összezőrensz az asszonygyal, hanem hogy elmúlt a szerelem. Nem az a gondod, hogy nevetlenek a gyerekeid, hanem hogy úgy kommunikálsz velük, ahogy ezt veled is tették. Nem a munkahelyeddel van bajod, hanem azzal, ahogyan te ott vagy. Sorolhatnám. A szép az, hogy Jézus közelében mindig a valósággal nézhet szembe az emberi élet. És a gyógyulás itt kezdődik. Hát a te életednek mi a legmélyebb sebzettsége? Ha őszintén meg tudod fogalmazni, akkor Jézusban elkezdődik a gyógyulás.

De ezt ki is kell mondani. Mert életünk kicserélődésének a feltétele az őszinte kiáltás. Ezt is üzeni a felolvasott történet. Krisztus könyörül rajtam! Vak vagyok, azt akarom, hogy lássak! – kiabálja Bartimeus. Őszinte ez a kiáltás, mert nem jobb sorsért kiált. Nem több alamizsnáért kiált. Nem jó szóért kiált. Életért kiált. Nem többért kiált, hanem másért kiált ez az ember. Nem Isten nevében koldul tovább, hanem őszintén Istenért, legmélyebb sebe gyógyulásáért kiált. Kiáltottál már így valaha? Mert ez az élet gyógyulásának a kulcsa. Végtelenül szép, hogy a biblia eredeti nyelvén ez a kiáltás szó egy olyan kifejezés, mely több összefüggésben is használatos. Egyfelől ez a haláltusában lévő ember kiáltása, azé, aki nem mellébeszél, mert az életéért kiált.

Másfelől pedig ez a kiáltás a szülő, vajúdo nő kiáltása, aki őszintén az új életért kiált. Ez a két kiáltás ötvöződik Bartímeus kiáltásában. A halál felé tartó ember utolsó kiáltása az életért, és a születőben lévő új élet kiáltása. Sebeiddel, hiányaiddal szembesülve tudsz-e így kiáltani? Mert ez az emberi élet gyógyulásának a feltétele. Hiszen az igazán mély szorultságban nincs helye a nyavalygásnak. Jézus előtt nincs helye a nyöszörgésnek, panaszkodásnak, amivel egymást szoktuk terhelni. A suttogó ima előbb utóbb némasággá válik. Azért, ha Jézus közelében felismered legmélyebb sebeidet, hiányaidat, merd őszintén kiáltani: Krisztus könyörülj! S kiáltsd neki el legmélyebb sebeidet! Hiheted, válaszolni fog.

Harmadszor pedig arról is hadd mondjak pár mondatot, hogy Életünk kicserélődésének, gyógyulásának része az őszinte elengedés is. Nagyon szemléletes dolog az, ami itt történik. Bartímeusról azt olvassuk, hogy ledobja felsőruháját, és Jézushoz rohan. A Jézus korabeli emberek egy nagy lepedőszerű felsőruhát hordtak, ami övvel volt megkötve a derekuk körül. Ez igen akadályozta őket a futásban, a munkavégzésben. Nem véletlen, hogy Bartimeus Jézus szavát meghallva ledobja magáról, és hozzá szalad. Ugyanakkor ez volt sok korabeli koldusnak, így Bartimeusnak az egyetlen vagyontárgya is, koldus életének egyetlen tárgyi darabja is. Magyarán az történik itt, hogy Jézus szavát meghallva félretesz ez az ember minden akadályt és mindent, ami a régit jelenteli számára, hogy Jézusban meggyógyulhasson az élete. Mintegy őszintén ledobja, otthagyja, elengedi azt az egyet, ami hiánymotivált, sebzettség-orientált, beteg életéhez köti. E nélkül az elengedés nélkül, mindent hátrahagyva Jézushoz menekülés nélkül, nincs életváltozás. Ha nem tudom elengedni azt, ami sebeimről, hiányaimról szól, akkor minden a régiiben marad. Hogy kinek mi ez az életében azt maga tudja, én nem. De Jézus közelében nyilvánvalóvá lesz.

Ezért, ha a most kicsit is megszólított az evangélium, akkor merj Jézus jelenlétében szembenézni életed sebeivel, hiányaival! Merd azokat kiáltva megvallani! S merj mindent, ami a régihez köt elengedve elindulni Jézus felé. Mert ő a te gyógyítód! S ő formálhatja életedet egy hiánymotivált szomorú sors után egy kiteljesedő, növekedő, hitben vele járó életté. Mert Jézus nem optimista embereket szeretne maga mellett tudni csupán, hanem az egészség, kiteljesedés felé tartó, vele úton lévő embereket. Kell-e neked ez az élet?

Még június közepét irtunk, amikor Dr. Gulyás László az alcsútdobozi Kertbarát Akadémia vezetője összejövetelre invitálta a helyi kertbarátokat. A programon résztvevők a Petőfi utcai Nyugdíjasházban gyülekeztünk, majd kertszemlére indultunk Dobozra, az előzetes megbeszélés szerint Albrecht László és felesége, Cserna Anna Szabadság utcai portájára. A vendéglátó háziasszonyt már az előkertben kérdésekkel bombáztuk, aki örömmel mutatta növényeit. „Én igazából a virágokat szeretem, kertemnek ez a része a kedvencem. Sokat bíbelődök velük, szaporítok, átültetek. Ha bárhol járunk, biztosan valamilyen virággal térünk haza. Ez a hobbi a férjemre is átragadt, mindketten szívesen kapálgatjuk, öntözzük udvarunk díszeit.” – árulja el Ani és mi kíváncsian próbáljuk ellesni a titkokat: hogyan kell jól gondozni a leándert, a rózsákat, a kaktuszokat, a páfrányt vagy a trombitavirágot. A ház teraszára dúsan felfutó lila ákácraól megtudjuk: „Ezt ma már ki sem lehetne irtani, pedig háromszor kellett újraültetnünk, mire lett belőle valami”. A dísznapraforgóik és egy hatalmas cserépben virágzó kaktusz olyan szépek, hogy nem álljuk meg, és lefotózkodunk előttük. De ekkor már az udvar középső részén vagyunk, ahol terített asztal vár: felséges házi sütemény és különleges, frissen készült szörpök: bodza, málna, ribizli, menta. Egyiknek sem tudunk ellenállni. Szép színeket látunk az udvarrészekben a sziklakert több tucatnyi kaktusza, na és a vendéghangra a kotlós nyomán előtipegő pelyhes kicsibék hada. Erre a látványra mindannyian rácsodálkozunk, csak a háziasszony hessenti el a „pipi felvonulást”, mondván: kárt tesznek a veteményben, mert eddigre már a hátsó kertet szemléljük. Van ott is minden,

amitől hízhat a konyha: bab, krumpli, tök, karalábé, kel- és fejeskáposzta, gyümölcsfák, eper, szeder és palántákkal teli fólia. Jókora területen van paradicsom, amelytől dús termést várnak a gazdák és láthatóan a melléjük állított méretes karók is. „Sokat főzök be, de kell is, mert gyarapszik a család, nőnek a lányaimnál az unokák.” – mondja Ani, én pedig arra a ketchupra terelem a szót, amivel múlt évben megajándékozott. Hogy az milyen finom volt! Aztán gyors receptmondás következik, majd búcsúzáskor virággalántát ad emléke látogatóink az Albrecht házaspár. Mi kertbarátok pedig a Burgundon folytatjuk a szemlét, Gulyás Istvánék szépen gondozott portáján. Nagycsalád él itt együtt: a fiatalok ráépítettek a szülői házra – van is élet, hancúroznak a gyerekek –, jó és követhető példa lehet ez bárkinek. A házigazdák, Erzsike és Pisti sok időt töltenek a virágosveteményes kertben, amely a házuk mellett terül el. Az

utcafront felől ámulatba ejti az erre járókat az a csodás rózsabokor, mely narancsvörös színben pompázik a kerítés mellett. Mögötte a díszhagyma sor óriás lila gömbjein akad meg a szem, körülöttük gyümölcsfák és rózsaszín, kék, fehér, sárga színben pompázó virágok. A konyhakert növényei között áll a „klematisz fa”, azaz a kerti iszalag néven is ismert kúszóvirág egy kivágott fa törzsére mutatósan felfuttatva. Az ehető növények sem szenvednek hiányt odafigyelésben, Gulyásék szakszerűen bánnak például az uborkával, melyet kordonra futtatva nevelnek. De a lilás-kék levelű karalábé vagy az illatos kapor is a házigazdák szorgalmáról árulkodik. Azt talán nem is kell mondanom, hogy a kerti asztal náluk is finomságokkal volt tele, amelyet körül ültünk és jóízűt beszélgetve el is fogyasztottunk. A kertszemle zárásaként abban maradtunk, hogy a kertbarát Akadémia következő összejövetelét október hónap elején tartjuk, amikor az alcsútdobozi kertekben termelt zöldségekből, gyümölcsökből és a belőlük készített befőttekből, lekvárokból, borokból, savanyúkból és egyéb télre eltett finomságokból tartunk bemutatót. Ha kedvet kaptak, Önöket is várjuk, a jó társaságot garantáljuk!

TÓTH ERIKA

4. Hagyományőrző Nap Alcsútdobozon

Amikor gyerekeinket a hagyományokra tanítjuk, akkor az önmaguk megismerése felé vezető úton indítjuk el őket. A hagyományokban eleink tudása, sok-sok élettapasztalat halmozódott fel. A szülők és nagyszülők példája, szellemi és fizikai öröksége alakít és szilárdan fenntart minket, ez az, amire felépíthetjük a jövőt. Aki a hagyományok hálójába kapaszkodik, biztosan nem fog elveszni a világban. Az élet nehéz kérdéseire és a mindennapi dolgok vitelére is léteznek válaszok a régiektől. A szokások és normák olyan eligazítók, amelyek mentén haladva ki tudjuk kerülni a nagy buktatókat, ha hozzájuk igazítjuk lépteinket, simább lesz az utunk.

A néphagyományból rengeteg erő és emberi tartás meríthető. A hagyomány a legtöbb esetben követhető minta a viselkedésben és a társas kapcsolatokban. A hagyományok életben tartásával kultúránk színesebb és elmélyültebb marad. Egyre többen ismerik fel ezt ország- és világszerte, egyre többet teszünk ezért néha (a FATEV Egyesület, Keindl Zoltánné néptánc-oktató, Tóth Gabriella kézműves szakoktató, kézművesek, szülők és gyerekek) itt a mi falunkban, Alcsútdobozon is. Rendszeres foglalkozások, rendezvények, népművészeti csoportok működése és támogatása formájában ölt testet ez az odaszánás és odafigyelés. Néhány

ember sok munkája, amelynek már érik a gyümölcse: a népművészet iránt nyitott, azt művelő gyerekek és fiatalok iskolánkban, falunkban. Ott tartunk, hogy a kézműveskedés, a néptánc természetes napi tevékenység nálunk. Van mire alapoznunk, amikor a hagyományőrzést ünneppelvé közelebbi és távolabbi településről vendégcsoportot hívunk, népi mesterségeket tanítunk és közös színpadi bemutatót tartunk. De ezen túl, a szakköri órák, a kézműves-, és tánc táborok népszerűsége is igazolja, hogy jó úton járunk. Bizonyos, hogy a helyi szakembereink körül felnövő gyerekek, fiatalok esélyt kapnak, hogy a népi kultúrát megismerve, a hagyományokból fakadó értékek követőivé váljanak. Az pedig, hogy körzetünk országgyűlési képviselője, Tessely Zoltán maga is a népi kultúra nagy barátja, külön örövendetes. Nemcsak szavakban, de a bicskei felnőtt néptánc csoport tagjaként tettekben is bizonyítja a népművészet iránti elkötelezettségét, gyarapítva a jó példákat, a követendő minták számát a 21. századi ifjúság számára.

TÓTH ERIKA

A FATEV Polgári Egyesület szervezésében 2013. június 2-án megtartott 4. Hagyományőrző Nap sikeres lebonyolításához helyi támogatók és segítők is hozzájárultak, név szerint: József Nádor Általános Iskola, Mészáros Pub és Pizzéria, Fazekas Csaba, Dr. Hargitai László, Fekete Imre, Balogh György, Keindl Zoltán és Zoltánné, Pozsonyi Pincészet, Tóthné Tóth Gabriella, Komáromi Gáborné, Alesúti Református Egyház, Ferenczi István és Istvánné, Hantosné Amler Ágnes, Vörös Attiláné, a Cifrázó, a Gyermeklánc és a Pitypang Néptánc csoport tagjai és szülei.

Együttműködésüket KÖSZÖNJÜK!

MÁSKÉPP

A

Felcsút, Alcsútdoboz, Tabajd,
Etyek, Vértesacska
Polgári Együttműködésért Egyesület
Hírlevele.
Kiadja és szerkeszti a
FATEV Egyesület Elnöksége.

FATEV

www.fatev.hu
Megjelenik alkalmasszerűen
500 példányban.
Ingyenes kiadvány.
Nyomdai előkészítés:
www.hpdesign.hu
+36/30/29-26-993

Nyomda: Extra Média Nyomda Kft.
8000 Székesfehérvár, Gombócslös út
Telefon: +36/22/512-120

A fotókat készítette:
Keindl Zoltánné
Dr. Hargitai László
Fekete Imre